

P. KRIZOSTOM:

Molitev brezposelnih.

Gospod! Saj bi radi delali —
a kaj ko dela ni . . .
Neprostovoljno brezdelje
nam srka vročo kri
in tare naše moči.

Prej smo dvigali kvišku
žuljave roke —
danes nam bléde in lene
ob bokih visé.

V bedi je človek vedno sam.
Zaprto nam je sleherni hram;
zaprta so nam srca vsa.
O kdaj bo konec gorjá?

K tebi smo prišli, Odrešenik,
ki žalostnih si tolažnik
in upanje za nas edino.

Vémo, da z besedo sámó moreš
spremeniti solz dolino
v raj kipečega veselja. --
Pa to ni naša želja.

Našo željo, čuj, Gospod:

Jožefovo delavnico nam odpri,
da s teboj bomo delali
v nazareški tišini
od jutra do črne noči!

Trajna molitev.

Odrešenik, učitelj molitve, nam je dal zapoved: „Trebajo vedno moliti in se ne naveličati.“ (Lk 18, 1.) Vedno in vedno se javlja vprašanje, kako naj to zapoved razumemo. Ali naj delo pustimo in neprestano sklepamo roke v molitvi? Kdo bi to zmožel? In ali ni tudi isti Zveličar dejal: „Delajte, dokler je dan?“ Vedno in trajno moliti se pravi: večkrat moliti, često odtrgati dušo od zunanjega sveta, se z njo okleniti Boga in živeti v zavesti božje bližine. Neprestana molitev obstoja torej v tem, da si zarezemo v svojo dušo versko resnico o božji bližini in pričujočnosti, da se na to resnico večkrat spomnimo. Kako naj to storimo?

Božja pričujočnost.

Dokler smo bili otroci, smo mislili, kakor mislijo otroci. Boga smo si predstavljali kot dobrega očeta, ki prestoluje v nebesih, daleč od nas in visoko nad nami, odkoder vse vidi. Kar smo tedaj verovali, ni bilo zmotno. Toda do polne resnice nismo prodrli. Sedaj pa, ko smo dorasli in z otroško obleko odložili tudi otroško pojmovanje, moramo vase sprejeti vso resnico in se potruditi, da bo ta resnica docela prepojila naše bistvo. Vera nas uči: Bog ni samo v nebesih; je tudi na zemlji; povsod je pričujoč. Lahko se z duhom povzpneš nad zvezde, kjer ne srečaš nobenega človeka več, Bog je tam. Lahko kreneš v nasprotno stran in prodreš v podzemlje, Bog je tam. Gospod je v višavah, tudi v nižavah je Gospod, kjer ga molijo in prosijo ljudje, kjer ga gledajo angeli, povsod je on. Če si izposodiš peruti od jutranje zarje ter preletiš zemljo od kraja do kraja, na vseh krajih boš našel Boga. Kjer hodiš in kjer stojiš, koder potuješ in kjer počivaš, Bog je s teboj, četudi nihče drugi ne bi bil pri tebi. Je kakor luč, ki ne prebiva samo visoko gori na solncu, ampak tudi globoko doli na zemlji. Je kakor zrak, ki nas obdaja, če hodimo po vrhovih gora, ali pa po deželni cesti, ki vodi skozi prijazno dolino. Bliže nam je kot zrak, ki nas obdaja. Živi v vsaki stvari; ne prodira jo samo s svojo vednostjo, ampak tudi s svojim bistvom, kakor prepaja duša telo, kakor prepaja morska voda gobo, ki plava po njej. Bog je povsod, toda ne kot mrtev in slep Bog, kakor so maliki poganov, ki imajo oči, pa ne vidijo, ki imajo ušesa, pa ne slišijo, ampak kot živi Bog, ki vse vidi in sliši, ki s svojim plamenečim očesom v vse prodre ne samo zunaj v prirodi, ampak tudi notri v skrivnostnem svetu naših misli. Četudi ga ne vidimo, ker človeško oko ne more prenesti božje veličasti, nas vidi on. Ni je misli v nas, da bi Bog ne vedel za njo; ni je besede, ki bi je on ne slišal; ni ga dejanja, da bi ga on ne videl. Premisli do dna resnico: Bog je povsod. Pri tebi je; poleg tebe je; v tebi je. Pri tebi je, ko moliš v cerkvi, ali kadar si zunaj v prirodi; pri tebi je v mirni sobici, kakor tudi v hrupni delavnici. To je verska resnica, ki mora globoko posegati v naše vsakdanje življenje in ga docela prepojit. In vendar, kako malo je ljudi, ki bi se te resnice živo zavedali in pustili, da bi jih vodila po potu življenja. In vendar je ta resnica temelj verskega življenja. Poglejmo, kdaj moramo še posebej misliti na božjo pričujočnost, da bomo iz te resnice zajemali milost in krepkost, pobožnost duha, veselje in mir duše.

Kako naj si predočujemo Boga?

V prvi svoji knjigi nam pripoveduje Mojzes, kako se je kmalu po padcu Adama in Eve v raju po zemlji razpasel greh. Na zemlji je bilo

polno zlobe in mesenega poželjenja, proti nebu se je dvigalo in klicalo po maščevanju. Ko se je sveto božje oko ozrlo po zemlji in iskalo, če ni nikogar več med ljudmi, ki bi, nedotaknjeno od greha, hodil po svetih potih, je našlo Noeta, ki o njem pravi sv. pismo, da je bil pravičen in poln; mož, ki se je dvigal iz splošne npravne pokvarjenosti, kakor se je dvigala njegova ladja iznad vesoljnega potopa; drevo, ki ni padlo v času, ko se je vse lomilo in rušilo, ampak je trdno stalo, zazelenelo in rodilo bogate sadove. Kako je bilo to mogoče? Kje je Noe zajemal svojo moč in svetost? Sv. pismo nam kratko pove, da je namreč Noe živel z Bogom. Koder je hodil in kjer je na zemlji stal, povsod je videl pričujočega Boga, ki ga je odvrčal od hudega in ga nagibal k dobremu. Kjerkoli so udarjali na njegovo uho zapeljivi valovi čutnosti, je zaklical v svojo dušo: „Kjer sem in kar delam, vse vidi Bog, moj oče.“ In če so ga hoteli zapeljati na stranska pota greha z lažjo, da ga nihče ne vidi, se je vedno zavedal resnice: „Bog vse vidi, Bog vse ve, greh se delati ne sme.“ In je bil kakor steber, ulit iz jekla. Misel na božjo pričujočnost mu je pomagala, da je zmagal strast, storila ga je srčnega in močnega v odločilnem boju. Vprašaj svetnike v nebesih, ki nosijo v svoji slavi palme, kakor bojevniki, ki so se po zmagi vrnili domov: „Povejte nam, kako ste vojevali boje Gospodove in zmagali?“ In polni veselja odgovarjajo: „V boju smo gledali v oko povsod pričujočega Boga in ohranili neomadeževana svoja pota.“ „Bog je s teboj!“ Naj te ta resnica krepča v uri skušnjave. „Bog me vidi!“ Naj bo ta resnica tvoje geslo, ko bojuješ svete božje boje.

Kdo še ni čutil, kako uboga in slaba je naša molitev. Celo svetniki so težili nad raztresenostjo pri molitvi. Zakaj je naša molitev tolikokrat površna, da se ne moremo v njej dvigniti k nebu? Zakaj je naša molitev večkrat samo premikanje ustnic brez duha in življenja, navada brez prisrčnosti in toplote? Ali nismo tega sami često vzrok? Stopimo v svetišče molitve, ne da bi se na to pripravili. Ne zavedamo se božje pričujočnosti, in če smo začeli moliti, govorimo z Bogom, kakor da bi bival daleč od nas, kakor da nas ne bi videl in ne slišal. Tako se ne boš nikdar naučil, dobro moliti. Preden začneš moliti, se spomni, da je Bog blizu. Stoji poleg tebe, gleda te. Ne vidi samo ustnic in rok, ampak gleda tudi v tvoje srce, pozna vse misli, ki prihajajo v dušo in odhajajo. Ne pozabi tega, kô sklepaš svoje roke k molitvi. Ne pozabi, kadar zapaziš, da si med molitvijo raztresen. Raje nekoliko počakaj in se zamisli v božjo bližino, namesto da bi vihravo in brezmiselno hitel dalje.

Na odprtem morju je zajel vihar ladjo. Vedno višje so se dvigali valovi in pretili, da jo bodo razbili. Potniki so trepetali. Samo majhen deček je ostal popolnoma miren, oziral se je v vihar in se igral. Ko so ga vprašali, zakaj je tako brezskrben, jim je odgovoril: „Pri meni je vendar moj oče. Čemu naj bi se bal?“ Misel, da je oče, ki je sedel pri krmilu, blizu, je napolnjevala otrokovo dušo z mirom in varnostjo. — Tudi človeško življenje pretresajo viharji. Ali nismo že vsi doživeli, kako se zagrinjajo valovi trpljenja nad našo glavo, da nismo vedeli ne kod, ne kam? Ali ne čutimo, kako hoče vprav v našem času napolniti našo dušo grenkoba in nam streti notranje ravnovesje? Zakaj izgubi naša duša tolikokrat svoj mir? Premalo mislimo na Boga, ki nam je tako blizu, ki vidi našo bojazen in skrb, ki da svoj svet in svojo pomoč vsakemu, ki ga prosi. Ako se boš v svojih križih in težavah oklepal povsod pričujočega Boga, ki vodi kakor najboljši oče krmilo tvojega življenja, boš ostal vedno neomajan in miren kakor solnce na nebesu.

Bog je mir. Kdor se približa Bogu, postane deležen božjega miru. Obrni se na večnega Stvarnika, ki čuje nad nami v vseh urah, ko si ne veš več svetovati. Zaupaj Njemu, ki počiva v tvojem srcu in pozna tvoje želje. Vrabček in golob se od časa do časa vračata v svoje gnezdo, da se tam spočijeta; pusti, naj se tudi tvoja duša spočije v Bogu. In celo v naših časih, ko čakajo slednji dan na nas nove skrbi, se sme nemir časa dotakniti samo zunanje strani naše duše, dokler Bog v njej prebiva. Kakor razvalovi in razrije vihar samo gladino morja, miru pa, ki leži doli na morskem dnu, ne more motiti, tako bo tudi tvoja duša uživala celo v najhujšem trpljenju svoj mir in se ne bo bala, ker ve, da je Bog pri njej.

Resnico, da je Bog povsod pričujoč, si globoko zareži v dušo in imej svoj pogled vedno uprt v Gospoda, če si sam, ali če moraš v družbo, če hodiš po živahnih mestnih ulicah ali pa po samotnih potih. K Bogu se obrni, ko se tvoje oko odpre v mladem jutru; njega išči v poznem večeru. Pred njega poklekni, kadar moliš, z njim pojdi v boj in trpljenje življenja. Bog naj ti bo tolažba v bridkih urah, varstvo v preizkušnjah, opora v slabostih, pomoč v potrebah, da boš v Bogu iskal in našel veselje in mir svojega srca.

P. ROMAN:

Božje njive zore.

(Nadaljevanje.)

Zadnji del voznje je potekel dokaj viharno. Vendar pa so naši potniki še vse primeroma dobro prestali. Brat Marjan sploh ni občutil kakih težav zaradi močnega gibanja ladje, ki je vsem misijonarjem delala preglavice. Neprestano ima samo eno misel: čimpreje priti v kraj novega dela, novih dolžnosti. Skoro nemir se ga polasča ob misli, da bo še najmanj štirinajst dni poteklo, da bodo vsak na svojem mestu. Kakor da je škoda časa, ki je tako dragocen, žetev pa čaka in ženjcev ni.

Zvečer je često sam molil na krovu ladje. Nad njim neizmerno, jasno vzhodno nebo. Ni tako kakor naše. Vse bolj blesteče je, bolj prozorno, bolj blizu zemlje. Vsaj tako se zdi Blažu-Marjanu. V teh tednih potovanja, ob neizmernosti morja, ob pripovedovanju in v občevanju z iskušeniimi sopotniki in mornarji je nekako bolj dozorel. Lepo se mu je podala nekoliko zatemnela polt in kar kipel je od zdravja in moči. Prosil pa je iskreno dvojega: da bi lahko veliko storil za uboge duše in da bi vztrajal do konca.

Neko popoldne, ko so ravno sedeli na zadnjem krovu ladje v prijetnem zatišju pred precej ostrim zapadnikom, jih poseti kapetan ladje in jim naznani: „Gospodje, če ne bo kaj prav posebnega, boste jutri že lahko obedovali v Šanghaju.“

Kdo je bil bolj vesel kot naš Marjan. Saj je tudi drugim ta beseda pomenila: začetek novega življenja. Nihče pa ni tako nestrpen kakor Blaž.

Drugo jutro navsezgodaj vstane. Pri maši skuša biti še bolj zbran kot navadno. Z vso resnobo se pripravlja za vstop na sveta tla, kjer je pretilo že toliko njegovih sobratov frančiškanov in tretjerednikov mučeniško kri. In sedaj bo on sam lahko hodil po tistih posvečenih sto-

pinjah. Srce se mu širi ob tej misli in zopet mu je tako tesno: odkod to meni . . . da me je Bog tako ljubeče poklical.

Tudi ostali so nenavadno resni. Vsi vedo, da jih loči le še nekaj ur od usodne kopne zemlje, od ogromnega vinograda kitajskega.

Že okoli osme ure zagledajo obrise zemlje kakor v megli. Vendar bo trajalo najmanj dve uri, da pridejo do luke in nato še dobro uro pristajanja in druge uradne sitnosti ali dolžnosti, kakor že vzamemo.

Kitajska je največja država na svetu. Tako po obsegu, kakor tudi po številu prebivalcev. Samo ozemlje meri šest milijonov in dvesto štirideset in dva tisoč kvadratnih kilometrov. Prebivalcev pa šteje kljub zadnjim groznim povodnjim in kljub okrutni meščanski vojni nad štiri-stodvajset milijonov in šeststoosemdeset tisočev.

Od teh je okoli dva milijona katoličanov. Katoliška vera se širi kljub vsem oviram izredno naglo v primeri z drugimi, ki imajo na razpolago bogata sredstva in vse pripomočke. Pomisliti pa moramo, da je naša vera resna in stroga, četudi človeku, ki po njej živi, prinaša vedrost ter nenavaden mir srca in vesti.

Že l. 1291. je prišel na Kitajsko frančiškan P. Janez de Monte Corvino z večimi sobrati in začel veliko misijonsko delo. Prve brazde in prva setev je vedno težka. To ve vsak, ki pozna zemljo. Vsak kamen je treba izkopati, nešteto korenin izrupati, plevel, ki se hitro zarašča, zopet in zopet opletati. Papež Klemen V. je patra Janeza Korvinskega imenoval za nadškofa pekinškega. Ta in njegovi nasledniki so do današnjega dne preživljali vse viharje ogromnega Kitajskega cesarstva do današnje republike. Za njim so prišli potem dominikani in avguštinci in okoli l. 1700 so prišli tudi prvi jezuiti v ta vinograd Gospodov. Od tistih dob so seveda prihajali tudi mlajši redovi in redovne družbe, kakor: lazaristi, beli očetje, misijonarji iz Steyla itd.

To le v toliko omenjam, da ima bravec sliko težkega dela, katerega sedemstoletnico bomo skoro kmalu obhajali.

V to delo stopa naš Blaž Vidoni.

Apostolski vikar v Šanghaju jih gostoljubno sprejme kot brate svoje, kot sodelavce, kot dragocene delavce. Ljubeznivo jim razklada, v katere predele je posamezne namenil, kakor je velela potreba. Ko pride vrsta na brata Marjana, ki je ves bled od pričakovanja, mu apostolski vikar reče: za vas imam pa mesto kar blizu. Nekako dva dni pota od tu je cvetoča misijonska postaja, kjer ravno zidajo šolo in cerkev. Tja boste šli. Upam, da boste lahko veliko pomagali. Oče provincijal mi je sporočil, da ste spreten delavec v svoji stroki in zelo so me prosili na več krajih, naj vas pošljem. Ko boste pa tam opravili, bomo šli pa drugam. Saj nas gospod Jezus povsod kliče. Blaž je od radosti zardel, zlasti še, ker je slišal, da bo lahko šel čez dva dni z neko večjo družbo že na pot.

Po kosilu Blaž stopi za vikarjem in ga tiho poprosi za par besed. Iz žepa vzame listek, ki ga je dobil na tako nenavaden način na otoku Cipru in ko na kratko pove vso zgodbo, se vikar zamisli in nato pravi: Veste, dragi moj brat, Bog ima svoja pota. In Kitajci so narod samih ugank, pa začuda dobrega srca. List pustite meni. Glavno opremo za svojo obrt tako imate, kar je še potrebno, boste jutri dokupili, zlasti za ježo bo treba še primerne obleke in močnih škornjev zavoljo rek in naraslih potokov. Mostovi kar izginejo pod vodo. To ni tukaj nič redkega. Če pa pride sila, bom sam pisal temu gospodu in dobrotniku. Bog sam vedi, zakaj bo to še dobro.

Nato je vikar odšel v škofijsko hišo, pa kmalu pride nazaj s strežajem, ki nosi seboj fotografski aparat. Ko se naši misijonarji spogledajo, jim apostolski vikar razloži potrebo takih in enakih slik.

Ne verjamete, koliko smo v tem pogledu zamudili. Ne sicer pred Bogom, kakor upam, pač pa pred svetom. Ljudje, ki nam pošiljajo svoje denarje semkaj, hočejo imeti slike teh krajev, oseb, misijonarjev, dela, cerkva in šol in še domačinov. Preje smo to več ali manj smatrali za več ali manj nepotrebno igrabo. Toda glejte, naš red dela na teh tleh od prvih početkov. Komaj šestdeset in pet let po smrti našega svetega očeta so bili tukaj naši prvi bratje in vendar svet danes od drugih govori in zanje ve, za naše delo ne. Ne gre tu za priznanje in hvalo, gre pa za podporo našemu vedno naraščajočemu delu, našim ustanovam, ki so stebri vsega misijonstva.

Ko so se slikali, je vikar namignil strežaju, seveda Kitajcu, ki je brez besede izginil. Čez par minut pa priteče nazaj in reče v prijetno in tuje zvenceh besedah, da je vse pripravljeno.

Pred vrati je čakalo šestero lahkih vozičkov in med ojesi so stali tekači mirni, negibni kakor kipi. Misijonarjem je kar hudo, ker se človeku zdi taka služba kakor ponižanje človeka.

Toda apostolski vikar jih pomiri, da je to tako vsakdanje, kakor v Evropi tramvaj ali navaden kmečki koleselj.

Vožnja s temi tekači je nenavadno prijetna in zabavna. Zato ker takoj sami vedo, po katerih ulicah naj peljejo tujca in kaj ga utegne zanimati. Pri tem pa se neverjetno spretno znajo umikati, prehitvajo eden drugega in so na koncu poti tako malo utrujeni, da se tujcu to čudno zdi. Seveda nihče ne ve, koliko vaje, koliko truda in koliko prav kitajske žilavosti je potrebno, da se pridobi ta izurjeni, lahki in prožni korak, ki omogoča tako hitro vožnjo.

Prečuden je ta svet za naše oko. Pagode, tempeljčki in čisto svojevrstno stavbarstvo, ozke ulike kitajskega predela mesta, ki se menjajo z bogatimi in bahato širokimi angleškimi cestami, vse to človeka osupne. Nehote pa vidi, da je tudi v teh stvareh azijska duševnost drugačna kot naša. Kdor ima odprto oko, opazi nenavadno skromnost, zadovoljnost in vljudnost. Naš Blaž to vidi, še bolj pa čuti, da se odpira nov svet, čudežen, skrivnosten, velik in da bo smel temu svetu služiti zavoljo križanega Gospoda. In sredi tega vrvenja, sredi vsega hrupa in prečudne zmesi mnogih rodov, se njegova roka trdno oklene križa na prsih in iz srca kipi vroča želja: „duš mi daj Gospod — vse drugo vzemi.“

(Dalje prih.)

P. ANGELIK:

Beseda božja in življenje.

„Kakor je torej po enem človeku prišel greh na svet in po grehu smrt in je tako smrt prišla na vse ljudi, ker so vsi grešili.“ (Rim. 5, 12).

Verska resnica o izvirnem podedovanem grehu! Norčujejo se mnogi moderni iz katoliške cerkve, češ, kako more učiti take zastarele nauke. To je samo bajka preteklosti.

In vendar je ta bajka silno resnična in grozno se maščuje nad posameznikom in nad človeško družbo, ki je na to versko resnico pozabila in jo pustila v nemar. In če hočemo katoličani pomagati rešiti človeško

družbo, je prvo potrebno, da imamo srčnost biti nemoderni. Prišel bo čas prej ali slej, ko bodo tudi „moderni“ radi pricapljali za nami. In končno že capljajo; saj vse govoričenje o dednih lastnostih, o dedni obremenjenosti ni družega kakor priznanje resničnosti verske resnice o izvirnem grehu.

Dalje, odkod izvira vsa notranja razdvojenost v človeku? Telo po-želi zoper duha in duh zoper telo. Večen boj je v človeku med dolžnostjo in med nagnjenjem, večen boj med tem, kaj človek hoče storiti in kaj mora storiti. Kdo je, ki ni čutil te razdvojenosti v svoji duši?! Kolikokrat je že bil v tvojem srcu težak boj med tem, kar ti je narekovala vest in dolžnost in med tem, kamor te je vleklo tvoje nagnjenje!? Kolikokrat si storil v srcu trden sklep: To in to bom storil in prepričan si bil v svojem srcu, da to lahko storiš, pa ko je prišel čas za to, vseeno nisi storil in zdelo se ti je nemogoče?! Saj je vendar človek eno, njegova duša in telo tvorita eno celoto in vendar se med seboj borita. Če je ta razdvojenost v človeku nekaj naravnega, bi je človek ne smel čutiti kot razdvojenost, če jo pa čuti, je to le dokaz resničnosti izvirnega ali podedovanega greha.

In vse sovrašтво in jeza in umori in vojne med človeškimi otroci, ali ne pričajo jasno, da je nekoč morala biti harmonija in ljubezen, ki je zdaj ni. Če je vse to nekaj naravnega, bi človek ne smel vedeti, da je možna tudi harmonija in ljubezen med ljudmi. In ker to ve in bridko občuti pomanjkanje te ljubezni, zato je to očitni dokaz resničnosti izvirnega ali podedovanega greha.

Vedno in povsod moramo zato računati s tem grehom in njegovimi posledicami. Pri vzgoji otrok, pri lastnem notranjem življenju, pa tudi pri javnem življenju. Sto in sto včasih nepopravljivih napak bodo napravili starši, če se ne zavedajo pri vzgoji otrok, da ima tudi nedolžni otrok na sebi posledice podedovanega greha. Sto in stokrat se pregreši človeška družba pri modi, pri gojitvi sporta in negi telesa, ker ne upošteva, da človek ni „rajsko nedolžen“, ampak da trpi na posledicah izvirnega greha, da ni samo iz duše, ampak tudi iz mesa in krvi, poln raznih nagnjenj in strasti.

Ker je sodobna človeška družba pozabila oz. bolje rečeno zanemarila dolžnosti do človeka, ki bi jih morala upoštevati vsled podedovanega greha, zato trpe posamezniki, trpi mladina in trpi celi človeški rod.

„Ne delajte si, preljubi, sami pravice, ampak dajte prostora božji jezi; zakaj pisano je: „Meni gre maščevanje, jaz bom povrnil, govori Gospod.“ (Rim. 12, 19).

„Vedno pišete o prizanesljivosti do sovražnikov in o ljubezni, ali ni pravičnost tudi čednost? Zakaj ne pišete tudi o kazni, katera bo doletela tiste, ki so bližnjega razžalili? Zakaj Bog takih ne kaznuje takoj?“

Res je, tudi pravičnost je čednost. Pravičen je Bog, o katerem vemo, da „bo povrnil vsakemu po njegovih delih“. (Rim. 2, 6). Pravičen mora biti človek, ki je dolžan dati vsakemu svoje in dolžan popraviti krivico, katero je storil bližnjemu. In če tega ne stori, tedaj bo Bog poskrbel, da bo za vsako krivico dano popolno zadošččenje, kajti pisano je: „Ne delajte si sami pravice, ampak dajte prostora božji jezi, zakaj: Meni gre maščevanje, jaz bom povrnil, govori Gospod.“

So krivice, katere zakrivi človeška družba in mora zanje tudi zadostiti človeška družba, in so krivice, ki jih povzroči posameznik, za katere mora delati pokoro posameznik. So krivice, ki jih Bog kaznuje že v tem življenju: vojne in druge podobne stiske so kazni za človeško družbo, in so krivice, ki jih Bog kaznuje, bodisi v tem življenju ali v večnosti.

Različno sodijo mnogi o krivicah in grehih ljudi. Eni so strogi, sodijo in obsodijo brez usmiljenja. Drugi zopet vse olepšavajo in opravičujejo kot odpustljivo slabost, kot človeško zmoto, pred katero je treba oko zatisniti.

Kristus je delal in sodil drugače. Njegov nauk stavi velike zahteve na človeka, on hoče, da bodi človeška duša čista, kakor je čist sneg na gorskih vrhovih. Pa tudi greh je jasno in očitno imenoval greh in ga ni olepšaval. Ni pa zavračal grešnikov, dokler je bilo upanje poboljšanja. Popolnoma čist sam, je vendar ljubil tudi tiste, ki niso bili čisti. Sam popolnoma svet in pravičen je imel globoko usmiljenje za vse, ki so se spotaknili in padli. Zato so radi prišli k Njemu grešniki in cestninarji in zavrženi. Čutil je z njimi, zato jih ni zavrzel in zmerjal, temveč se jim bližal s pogledom, polnim ljubezni, in z glasom, polnim milobe.

Kristus je vedel, da če v kaznujočem pogledu ni ljubezni, in če v grajajočih besedah ni milobe, da to grešnika odbija, ne pa pridobi. Za kazen ima Bog čas čakati in njegovi kazni itak nihče uiti ne more. Bog noče smrti grešnika, ampak, da se spokori in živi.

P. Č.:

Vseučiliški profesor — tretjerednik.

(Nadaljevanje.)

Kadar izleti matica na polje, jo obdaja vselej ves roj čebelic; tudi ljubezen vodi vselej s seboj celo vrsto drugih čednosti, kadar pride v srce, ter jih vežba in jim razdeljuje opravila, kakor dela vojskovodja pri svojih vojaki. Notranje življenje Kontarda Ferrinija lepo dokazuje, kako upravičeno je zapisal sveti Frančišek Saleški v svoji Filoteji (III, 1) navedene besede.

Ferrinijevo življenje je bila ljubezen. Odličnemu možu je bil Kristus — vse. H Kristusu ga je vodila Marija. Toliko vemo. Sedaj še bežno poglejmo, katere čednosti so obkrožale ljubezen.

Ferrinijeva ponižnost. Slušatelji kaj kmalu in dobro spoznajo značaj svojega profesorja. Saj imajo mladi ljudje zelo bistre oči. Tudi prijatelju težko zastremo svojo notranjost. Ferrini je imel mnogo odličnih učencev in veliko zvestih tovarišev. Kako so vsi o njem sodili, je lepo izpovedal Bellini, ki je dejal, da je bil Ferrini v ponižnosti cel junak. Silno nadarjen in marljiv. Zamislil in izvršil je izredno veliko. Spoštovali in ljubili so ga. Ni se prevzel. Umevno, da tudi njemu ponižnost ni bila že prirojena. Saj sam pravi: „Kdo med nami se ni še nikdar obožaval? Ali smo res vedno hvalili Gospoda in ne sebe? Ti je uspelo to in ono. Dobro! Ali si se takrat domislil svoje dušne siromaščine?“ Za ponižnost se je boril in si jo je tudi priboril. Vsaka njegova kretnja, vsaka beseda je odkrivala ponižnost.

Součenci na gimnaziji so Kontarda imenovali svojega Aristotela. Z najbolj suhoparnimi vprašanji so iskali pri njem točnih odgovorov. Nobena poteza na obrazu, kakor tudi ne beseda, ni izražala zavesti, da svoje

tovariše prekaša. V svojih očeh je bil majhen. Tak je hotel ostati. Z božjo pomočjo se mu je posrečilo. Na dan prvega svetega obhajila se je kar celo morje milosti izlilo v njegovo nedolžno srce. Takrat je Gospod tudi Kontardovi skromnosti položil temelje, ki se celo življenje niso kar nič pošibili. Deško preprostost je ohranil tja do smrti.

Kot visokošolec je imel Kontardo v kolegiju „Borromeo“ kaj siromašno in mračno sobico. Drugo leto študija je imel pravico do boljše. Hišno vodstvo mu jo je tudi ponudilo. Pa se je spoštljivo zahvalil in udobnejše stanovanje prepustil tovarišu. Tudi v obleki ni bil kar nič izbirčen. Vsaka je bila dobra. Radi siromakov, ki je mnogo ž njimi občeval, je celo hotel kar le mogoče skromno. Po vseh odlično uspehlih rigorozih se je šel poklonil kardinalu Riboldiju. Nadškof mu je presrečno čestital. Rad bi bil vedel, kdo je Kontardo pri izpitih pomagal. Pa je mladi učenjak izpod telovnika potegnil križ. Gospoda je počastil. Kadarkoli so mu k različnim uspehom izkazovali priznanje, mu je bilo vedno nevšečno. Z roko je zamahnil, izgovoril: „Pustimo tol!“ ter zaokrenil pogovor. Veselilo ga je pa, kadar so se prijatelji o delu drugih pohvalno izražali. Prijatelju Pavlu grofu Mapelliju je pisal: „Kar mi sporočaš o najinem znancu, me močno veseli. Kako rad bi odličnega mladega moža vsaj nekoliko posnemal.“ Nikdar ni silil v ospredje. Njegovo mnenje mu ni bilo odločilno. Rad se je priporočal v molitev. Omenjenemu prijatelju Pavlu grofu Mapelliju piše: „Moli zame; tako zelo pomoči potrebujem.“ V dnevni red si je stavil pravilo: „Vse želim vršiti v duhu ponižnosti in ljubezni.“ Iz ponižnosti ni postal duhovnik. Osvojil si je besede Tomaža Kempčana: „Kdor želi stopiti v duhovski stan, mora imeti kar najčistejše roke.“ Takratni Monsignore Ratti, sedanji sveti Oče Pij XI., je izjavil, da je Ferrini občeval z duhovniki nenavadno spoštljivo. Vsakega, tudi najbolj preprostega, je pozdravil. Slehernemu je prepustil častnejše mesto.

Kadarkoli je moral govoriti ali pisati o napakah, zmotah in hudobijah ljudi, vselej je dejanje strogo ločil od osebe. Kakor je moral prvo obsoditi, tako se je pa o drugih izražal z besedami sočutja. Vse je upošteval, okoliščine, okolje, vzgojo. Vse je presojal po zlatem načelu svojega duhovnega očeta svetega Frančiška: „Ako bi bil Gospod največjemu grešniku podelil toliko milosti, kakor jih je meni, bi bil le-ta že davno svetnik. Ako bi bil pa jaz živel v takih okoliščinah, kakor je on, bi bil še vse hujše grešil, kakor največji hudodelnik.“

Kako sodi o ponižnosti? Kaj je ponižnost? „Resnica“, tako odgovarja, „zato tudi edina čast življenja.“ Ferrini meni, da tisti, ki uvidi svoje napake, mora biti ponižen. Slabosti imamo vsi. Zato je ponižnost nujna posledica našega spoznanja. Kdor je ponižen, naj le veselo upa, saj je v dobrih rokah. V božjih! Zato je ponižnost naša moč. Ponižnost je duhovno devišstvo. Duh se podredi Bogu; zato se ne oskruni z ničemurnimi mislimi. Ponižnost vodi k Bogu.

Strnimo vse, kar smo čitali o Ferrinijevi ponižnosti v sklepno besedo, ki jo je sam zapisal prijatelju Viktorju grofu Mapelliju: „Spominjaj se me pred Gospodom, da bi mogel z Njegovimi milostmi bolj sodelovati. Naj že vendar k Bogu poleti moj ohlapni in nerodovitni duh, ki ga še silna razdalja loči od popolnosti. Ljubi sicer dobro, toda le v šibkem vznosu za njim stremi. Omahuje v prah, pa bi se moral visoko dvigniti — tja v nebeško luč!“

Ferrinijeva pokorščina. Ferrini je bil ponižen, zato je bil tudi pokoren. Kot deček in kot zrel mož. Z razposajenimi sošolci ni občeval. V kolegiju „Borromeo“ ni bilo odločnega nadzorstva. Skoraj je smel vsak

gojenec delati, kar se mu je pač vzljubilo. Ne tako Kontardo. Iz višjih razlogov se je podredil hišnemu redu. Zanj je bilo odločilno, da dela veseli svoj božji Ljubezni.

Pokoren je bil doma. Mati, ki je njegovo pokorščino kaj pogosto preizkušala, ni mogla sina nikdar grajati radi nepokorščine. Pa bi ga bila, ako bi le tudi najmanjšo hibo izsledila. Hitro in veselo je ubogal tudi takrat, ko ga je učeni svet že kot veščaka priznaval. Njegova sestra Antonija je bratovo otroško udanost pred komisijo odločno potrdila. Kontardova uslužnost in pokorščina je odsev njegove plemenite duše. Hkrati je tudi njegovo raznolično delo blagoslavljal.

Ferrini je bil vesten v vseh prevzetih dolžnostih. Vedno radi svojega Gospoda. Kot profesor, mestni svetovavec, član raznih karitativnih društev. Med osnovna pravila, ki so mu urejevala življenje, je zapisal tudi sledeče besede: „Z veliko vnemo se bom lotil vsakega dela. Kakor hitro bi me pa klicali ljubezen do bližnjega, ali pokorščina drugam, bom odložil tudi najljubše opravilo.“

Ubogal je svojega izpovednika. Kakor otrok. Vestno je izpolnjeval vse dolžnosti, ki mu jih je nalagal tretji red. Ubogal je svetega Očeta. V vseh odredbah. Brez oklevanja. Če se tudi takrat ta, ali ona učena glava ni rada uklonila. Ferrini je bil vedno pokoren sin svete Cerkve. Kar mu je bilo le v čast! Pa tudi v blagoslov. Za čas in večnost.

(Konec prihodnjic.)

P. ROMAN:

Našo ljubezen — Tebi Gospa.

Marija Darovana.

Dovolj je slik, ki vse bolj mogočno in natančno, ljubeče in pri-srčno slikajo Marijino darovanje. Pa najsi je to Albert Dürer s svojim slikovitim lesorezom, kjer je vse živo, od velikega duhovnika do trgujočih Judov ob vratih in do stražarja visoko gori na strehi, ki zadržuje rohnečega psa. Kjer mala Miriam hiti s plapolajočimi lasmi po stopnicah navzgor, neutržljivo, polna višje volje. Enako ljubeče z mirnimi potezami je naslikal ta prizor Edvard von Steinle, ki ni mogel odreči mali punčki vsaj pojčolana in zlatega diademčka. Toda čez vse me gane slika Ticijana Vecellija, ki je skoro nedovršena, toda v resnici podaja občutje darovanja.

Darovati se pravi — odpovedati se. In človek v resnici daruje le tedaj, ko mu to pomeni žrtev, odpoved, težavo, sicer je le izmena po-
sesti in nič več.

Iz rok staršev Ane in Joahina je prepuščena stopnicam, ki vodijo do portala templja in v roke velikemu duhovniku z naprsnikom iz pre-
čudno dragih in tujih kamenov.

In sedaj glej ta korak otroka. Kljub širokemu odelu so udje in je vse telo vendarle še drobno, otroško. Kako je prijem roke, ki drži krilo, še ves nespreten. Toda obraz je kakor povsem od onostranske glorijske prevzet. Usteca so rahlo odprta, leva roka, kakor da se brani tega silnega doživetja. Vse gineva pred njo, stopnice, prekrasno stebrovje, čudoviti loki iz snežnobelega marmorja. Kaj je vse to veličastno delo človeških rok proti — n j e n i daritvi.

Še ne veš za vse, kar te po tej prvi daritvi čaka. O ti brezmadežni, ljubi otrok, kako bi tudi ta šibka deklinška ramena zamogla vse to nositi.

Toda zaupanje v Njega, ki se mu daruješ, je brezmejno. Božje oko te je pogledalo z ljubeznijo, ki je samo pri Njem doma. Vsaka pot navzgor je strma, tvoja pot gre do zadnjih višin — do Njega samega, skrivnostnega, Večnega, Nepojmljivega.

Tiziano Vecellio: Marija na stopnicah templja.

In za nas greš to pot. Za nas vse, tvoje brate, tvoje sestre, o ti našega rodu najlepši cvet. Ti izbrana, ti prečudežno lepa in brez madeža.

Daj, pohiti v ta božji sijaj, predaj se vso Njemu, ki te ljubi in nam prinesi iz tistih višin in tistih sinjin, kamor mi ne moremo, luči od zgoraj, modrosti božje, ti **ZAČETEK NAŠEGA VESELJA** — ti darovana, ki si postala Porta Salutis — vrata zveličanja.

Marija zaročena.

Bila sta kraljevska otroka dva,
ki nad vse sta se ljubila.

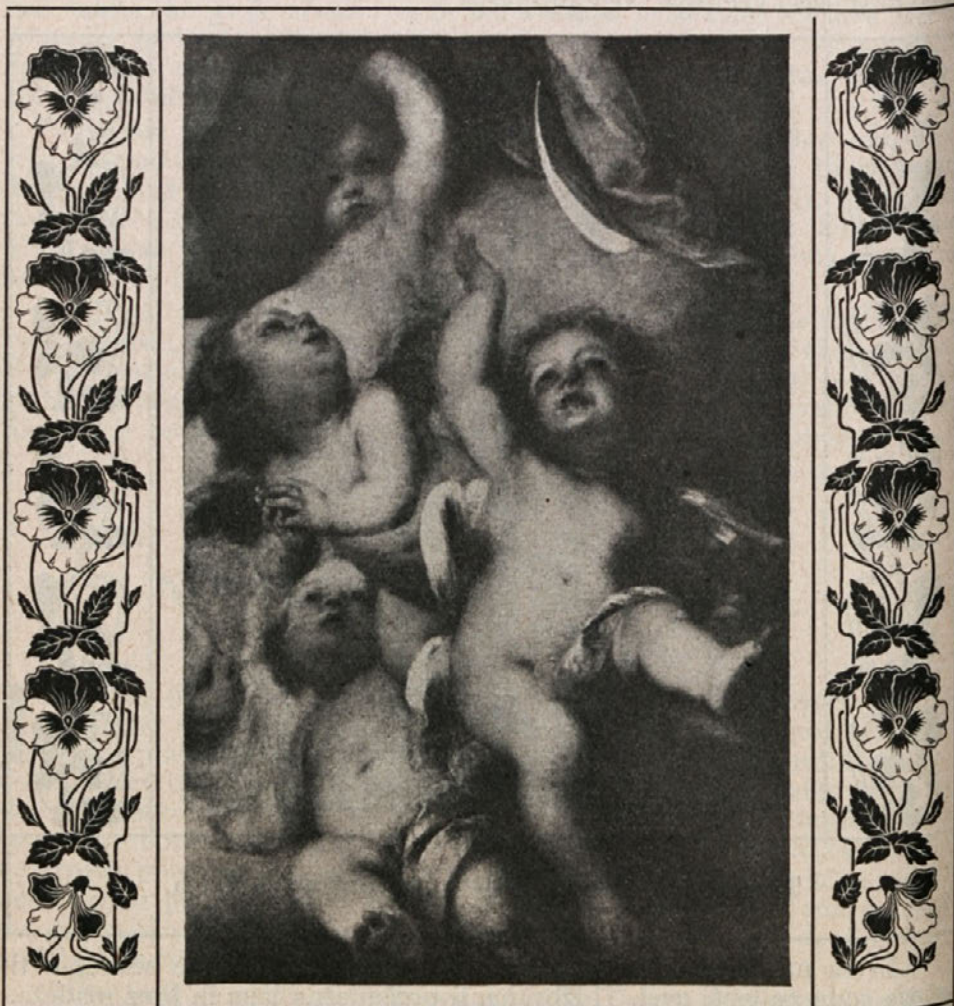
Eden do drugega nista prišla,
zakaj voda ju je ločila.

(Stara nemška pesem.)

Dvoje src, dvoje rok in med obema — morje, voda — Bog. Tam,
kjer Bog ne loči dveh src, ki se ljubita, dveh teles, ki sta si eno — tam

je med njima prepad, ki se grozotno širi v nedogled, v grozo poslednje sodbe.

Med vama tega ni. O ti čisti angel dekliški — in vendar trepetas. Tako blizu si možu. Ah le prepusti mu svojo roko. Saj jo bo le čuval in ljubeče zanj skrbel. Nič več. Zato, ker je „pravičen“, zato, ker je od

Murillo: Angeli v službi Brezmadežne.

(Izrezek iz velike slike.)

Boga samega izbran, da te brani pred Silnim, pred Temnim, ki je nekoč Lučenosec bil in ki sedaj blazno sovraži vse, ki se tej Luči, ki ji boš ti mati, bližajo.

Običajno prisega ljubezni velja za skupnost v vsem. Tu je povsem drugače. Kakor dva svetova sta, kakor zemlja in nebo in med obema mali Jezus. Vse je še v slutnjah in v tenčico skrivnosti zavito. V psalmih, v prerokbah, ki pravkar zore in resnica postajajo.

In ti Jožef — nikar se ne boj in nikar se ne žalosti. Najlepši cvet judovske zemlje in celega človeškega rodu bo cvetel v tvoji ogradi. In njegov vonj bo napolnil vso zemljo in nebo. Kjerkoli bo njeno ime — bo tvoje tudi. Kjerkoli njena skrb — tvoja tudi. Njena ljubezen — tvoja tudi. Seveda med vama ne bo tako, kakor med drugimi zaročenci in poročenci. Vmes je Neskončni. Zato bo tudi vajina skupna usoda kot preizkušnja tvoje in njene vere. Tudi nam v tolažbo življenja, v bodrilo, v krepilo.

Če pomislim, da vidva, čista kakor so zvezde na nebu nedotaknjene od vsega zemeljskega, da vidva tudi trpita in sta tudi preizkušana in celo bolj kakor mi — kako me to navda z novim pogumom. Da Bog tudi nas ljubi, naš rod, naše slabotno prizadevanje po luči in po svetosti.

In vidva sta tako velika v vsaki preizkušnji. Mi pa tako majhni. Kako sta pogumna in kako je vajino zaupanje v Boga, kakor zaupanje mladike, vitice v trtino moč.

Ljubezen je velika in silna. In ta vajina ljubezen je iz božjih sklepov porojena, zato že strmi v bele prepade večnosti in božje skrivnostne previdnosti. Da bi nam ta ljubezen, o lepa Gospa in milostna mati, na našo otožno pot svetila, ti izprosi. Nauči nas, da skozi grenki „moraš“ — zarjo gledamo, da skozi „bisere solz“ — zremo žarko solnce božje ljubezni. Tako težko nam, tako težko — saj veš o milostna mati.

ANTON DE WALL — P. EVSTAHIJ:

Mali umetnik v katakombah.

Povest iz četrtega stoletja

Šesto poglavje.

(Nadaljevanje.)

Odprti rožni popki.

Po Damazovih namerah bi se imel Filokal vsestransko izobraziti tako, da bi poleg vaj in učenja v papeški knjižnici proučeval ter se učil tudi stavbarstva ali arhitekture ter kiparstva ali skulpture.

Papež Liberij je takrat gradil veliko in prekrasno baziliko na čast Materi božji; le-ta cerkvena stavba se je dolgo časa imenovala po njem (Basilica Liberiana — Liberijeva bazilika), dokler ni pozneje dobila ime S. Maria major — Sv. Marija Večja, — ker je bila največja med cerkvami Matere božje v večnem mestu. Gradnja je bila v polnem teku, in kamnoseki ter kiparji so tolkli s kladivom in klesali vsenaokoli v svojih delavnicah, da je bilo veselje. Prosto stoječi oltar s svojim baldahinom, ki je počival na štirih stebrih, marmornate ograde, ki so obdajale kor, dva ambona ali naslonili za branje lista in evangelija, in škofovski prestol v ozadju s sedeži za duhovščino, ki so se na obeh straneh prestola dvigali v polukrogu: vse to je nudilo kiparstvu široko polje udejstvovanja ter ustvarjanja. Istočasno so imeli tudi izdelovavci mozaika dovolj posla, da bi okrasili zadaj za korom vdolbino v zidu ali apsidu, čelno steno

zmagošlavnega loka in pa stene nad stebri srednje ladje s svetopisemskimi upodobitvami na zlatem ozadju.⁵⁾

Pa Damazovi naredbi je Filokal smel obiskovati vse delavnice, in ker je bil višji dijakon mladeniča posebej priporočil stavbenikom in mojstrom, je vsakteri skušal z vso uslužnostjo ustreči njegovi ukaželjnosti. Kako se je od veselja lesketalo njegovo oko, ko je po skoro dveh letih prvikrat smel vzeti v roke kladivo in vrezilo, kako očarujoče je v njegovo uho donel marmorjev zvok pod njegovimi udarci! Polni začudenja so ga opazovali kamnoseki, kako spretno je mladi gospod znal uprabljati dleto, kakor da je bil že marsikatero leto izvrševal to umetnost.

Spet je bilo poteklo leto, ko je nastopil dogodek, ki je bil za mladeničevo bodočnost odločilnega pomena. Papež Liberij je umrl, in za njegovega naslednika je bil izvoljen višji dijakon Damaz.

Damaz, prvi pesnik med papeži, prijatelj znanosti, podpornik umetnosti in navdušen častivec mučencev je seveda vsestransko dal nove pobude, potem ko je bil povzdignjen na Petrov prestol.

Najprej je dal razširiti arhiv in knjižnico z velikansko prezidavo ter ju povečati na obeh straneh s stebrišči ali slopovnimi dvoranami. Pisemsko shrambo (arhiv) in knjižnico je skušal pomnožiti in obogatiti z novimi zakladi, pri tem prizadevanju je papeža izdatno podpiral njegov prijatelj, sveti Hijeronim, ki ga je bil poklical od Betlehema v Rim.* Zraven je zgradil prekrasno cerkev na čast višjemu dijakuonu sv. Lavrenciju, ki se še danes po njem imenuje, zvesto po želji njenega zgraditelja, Sancti Laurentii in Damaso — cerkev sv. Lavrencija v Damazu. Drugo baziliko, — ki bi nekoč imela biti njegovo počivališče in kjer je dal pokopati svojo dvajsetletno sestro Ireno, katera je bila umrla kot Bogu posvečena devica, — je postavil pred apijskimi vrati nad Domitilnim cemeterijem. Svojo prav posebno skrb pa je posvetil počivališčem mučencev v katakombah, in ako se ne da dokazati, v koliko je Filokal sodeloval pri pravkar imenovanih zgradbah, — zakaj nagrobna bazilika je razdejana, niti sled se ni ohranila od nje, cerkev sv. Lavrencija pa in zraven stoječa knjižnica sta docela prezidani, — pa nasprotno vidimo v katakombah, kako je Filokal takorekoč pri vsakem koraku spremljal papeža.

Za časa Dioklecijanovega preganjanja so bili grobarji ali fosorji — fossores — zasuli celo množico grobnic svetih mučencev, da bi počivališča svetnikov in svetnic zavarovali tako, da jih ne bi mogli onečastiti vojaki ter druhal. Papež je naročil, naj te grobnice iščejo. In res se je posrečilo, da so jih mnogo našli. Ker so bili mučenci, ki so bili s krvjo dali pričevanja za sv. vero, pokopani večinoma v neokrašenih grobnicah, katere so bile grobo izsekane iz rjavega lehnjaka ali opeke, si je Damaz zastavil nalogo, da hoče stene obložiti s pisanim marmorjem, strope poslikati in kapele razsvetliti s tem, da bi dal napraviti svetlobne odprtine v stropu ali lucenarije; počivališče mučencev samo pa je okrasil z napisi in verzi, ki naj bi sporočili poznejšim rodovom zgodovino njih slavne mučeniške smrti. Komu drugemu bi bil Damaz mogel bolje izročiti vodstvo in izvršitev teh del nego Filokalu? Delo se je pričelo v tistih katakombah, ki so bile neposredno pod vrhovnih papeževim

⁵⁾ Kako so bile tisti čas cerkve opremljene na znotraj, se najbolje podučimo v baziliki svetega Klementa, ki ima z marmornatimi omarami obdan kor, ambona ali prižnica na obeh straneh, prosto stoječi oltar z baldahinom nad počivališčem sv. mučenca in pa škofovski sedež v dolbini korne apside.

* Sv. Hijeronim je živel nekaj časa kot puščavnik v Siriji, kot menih nato v samonstanu v Sv. Deželi pri Betlehemu, Damaz ga je izbral za tajnika (Prip. prev.).

nadzorstvom, namreč v Kalistovem cemeteriju; ondi sta pred vsem dve kapeli, skupno grobišče papežev tretjega stoletja in pa počivališče papeža Evzebija, ki ju je Filokal okrasil kar najbolj bogato.

Njegova posebna zasluga je, da je za spominskih napise, katere je Damaz dal napraviti na grobovih sv. mučencev, izumil posebno vrsto pisave v črkah nad vse prikupne oblike. Ker pa med kamnoseki ni bilo nikogar, ki bi znal le-te črke vklesati v marmor tako, kakor je hotel Filokal, se je sam lotil tega dela, in le-ti napisi iz časa, ko je bila umetnost v Rimu že globoko padla in propadla, tekmujejo po lepoti oblike, kakor po ostrini ureza s klasičnimi póganskimi napisi iz cvetoče Avgustove dobe. Po papeževem naročilu je uredil Filokal posebno delavnico, v kateri naj bi poslej vsi uradni napisi za cerkev in grobove sv. mučencev bili izvršeni v tej posebni obliki pisave. Spominske plošče iz dobe, ko so vladali nasledniki papeža Damaza, popisane vse s filokalskimi črkami, pričajo, kako dolgo je cvetela umetniška šola, katere početnik je bil Dionizij.

Prvi izmed grobov svetih mučencev, ki ga je Damaz okrasil na ta način, je bil grob papeža Evzebija v Kalistovih katakombah.

Evzebij je bil leta 310 od nasilnika Maksencija izgnan v Sicilijo, kjer je kmalu nato umrl v bedi. Njegov naslednik Melkijad, pod katerim je Konstantin podelil mir sveti Cerkvi, je dal truplo prepeljati v Rim in pokopati v grobnici Kalistovega cemeterija. Damaz je še poznal Evzebija; tisti dan, ko je bil mučeniški papež odpeljan v pregnanstvo, je živel v številu najprvih Damazovih mladostnih spominov. — Žal, da je divjaštvo poznejših stoletij grdo opustošilo to grobno kapelo; kljub temu je pa še danes možno razbrati iz bornih ostankov, kako bogato jo je bil dal Damaz okrasiti.

Ob grobu svetega spričevavca samem je stal na veliki marmornati plošči napis, ki ga je papež sestavil v verzih, Filokal ga pa vklesal v kamen.

Nadpis zgoraj slove:

D A M A S V S · E P I S C O P V S ·
F E C I T .

(Damaz, škof, je sestavil).

S tem je umetnik označil papeža, ki je kot latinski pesnik sestavil napis; obenem je pa izrazil tudi svoje spoštovanje s tem, da je na obeh straneh verzov, ki so vsebovali hvalo in čast sv. Evzebija, od zgoraj navzdol postavil črko pod črko ter dodal tako kot okvir Damazovi pesnitvi še drugi, to je svoj napis, ki ima strogo klasično obliko:

D A M A S I · S V I · P A P P A E ·
C V L T O R · A T Q U E · A M A T O R ·
F V R I U S · D I O N Y S I V S ·
F I L O C A L V S · S C R I B S I T

to je po naše: „Svojega papeža Damaza častivec in ljubitelj Furiј Dionizij Filokal je to napisal“.

Rim je videl takrat najbolj vplivne in najodličnejše može one dobe, ki so prihajali in se mudili med njegovimi zidovi; izmed teh so nekateri ostali malo časa, drugi pa daljši čas ondi; to so bili n. pr. sv. Hijeronim, osebni papežev prijatelj, véliki Ambrozij iz Milana, sv. Avgústin, sveti škof Zenon iz Verone, Rufin iz Akvileje, umetelno čuteči sv. Pavlin, škof iz Nole, sv. Epifanij iz Antijohije in še mnogo drugih. Ker je Damaz imel Filokala v svoji bližini radi vprašanј cerkvene umetnosti, je le-ta

vse imenovane može spoznal ter postal deležen njih prijateljstva; neredkokrat je tudi stari Furiij imel čast in veselje, da je te slavne može mogel pozdraviti pod svojo streho ter jih povabiti k svoji mizi na prijateljski obed.

„Pač zajde naš rod z našim sinom,“ je vzkliknil stari častitljivi Furiij s ponosnim očetovskim veseljem, „toda to je sončni zahod, ki ves dan slavno prekaša po sijaju in lepoti.“

Sedmo poglavje.

Sklep.

Bilo je nekega jesenskega jutra v letu 382., in spet je v Rimu prevladovalo razburjenje, kakršno smo doživeli v prvem poglavju naše povesti; spet so se čuli vzkliki: *C h r i s t u s v i n c i t* — Kristus zmaga, vmes pa so od časa do časa zadonele prošnje, ki so izražale željo, naj bi Gospod dal blagoslov novemu krščanskemu cesarju: „*Exaudi, Christe; Imperatori piissimo vita!*“ („Usliši nas, o Kristus“; „Cesarju nad vse blagemu bodi življenje!“) Zlasti na Velikem Trgu ali Forumu je valovala množica ter se prelivala sem in tja med zbornico ali kurijo, kjer je navadno senat imel svoje seje, in pa med samostanu podobnim poslopjem na drugi strani ob vznožju griča Palatina. Tamkaj je stal, na baziliko Julijevo zroč, prekrasni tempelj dvojčkov Kastorja in Poluksa; poleg njega se je na neki zvišini dvigala okroglasta kapela, krog in krog obdana s stebri in pokrita z malo kupolo ali spojko, ki je imela streho od pozlačene kovine. S tem svetiščem je bilo v zvezi ono samostanu podobno poslopje. Kapela je bila tempelj boginje Veste, in v zraven stoječi zgradbi, v Vestini dvorani ali atriju, so stanovale device, katerih dolžnost je bila ohranjati večni ogenj na ognjišču boginje Veste.¹ Odkar je stal Rim, zdaj že več nego tisoč let, so svečenice noč in dan čuvale sveti ogenj; poganski Rimljani so bili namreč prepričani, da se bosta ohranila njih glavno mesto ter država le pod tem pogojem in toliko časa, ako in dokler bodo vestalke čuvale in ohranjale le-ta sveti ogenj na čast boginji Vesti.

Dandanes stoje od templja dvojčkov Kastorja in Poluksa le še trije mogočni stebri; od Vestinega tempeljčka so pa ostala samo okrogla kamenita tla, tu je zdaj tujcem priljubljen kraj, kjer radi ostajajo in odkoder imajo lep razgled na Kapitolj!

Portal ali vhodišče v zbornico, kakor tudi vrata malega Vestinega templja in poleg stoječega stanovanja deviških svečenic so bila zaprta, pred njimi so pa stali vojaki na straži, da bi takoj z orožjem odbili vsak napad ter zadušili morebitne izgrede.

Kakšen vzrok je bil neki, da je bilo ljudstvo tako razgibano?

Na naše vprašanje naj nam odgovori stari znanec, namreč Marij Viktorin, učitelj govorništva, ki zre na spodaj valujočo množico ljudi z okna neke palače na pobočju ponosnega Kapitolja.

Gospodar omenjene hiše, starček že sivolas kakor Viktorin, je Simah, — in še danes v pozni starosti eden izmed najbolj gorečih in žilavo vztrajnih pristašev starega češčenja poganskih bogov.

Med tem ko je Viktorin zatopljen v mračen molk ter nemo zre na Veliki Trg ali Forum, pa koraka Simah s sklonjeno glavo in stisnjenimi pestmi sem ter tja po sobi.

¹) Pri Grkih in Rimljanih je ognjišče bilo središče družinskega življenja; boginjo Vesto so častili kot zaščitnico družine in države. — Prip. prev.

(Dalje prih.)

Franciškanska ideja ali zamisel o uboštvu v življenju svete Elizabete.

Le pobožna pripovedka ali legenda je, ki nam poroča, kako je sveti Francišek poslal svoj plašč svoji prvi in največji nemški učenki Elizabeti v prekipevajočem veselju nad njeno ljubeznijo do uboštva — kake druge zemeljske imovine asiški ubožec ni mogel podariti. In takisto spada zgolj med legende pripoved, da je Franciškova velika hči nosila poslej ta plašč svojega duhovnega očeta in da ga je nosila pred

R. Beyschlag: Kneginja Elizabeta zapušča grad Wartburg.

vsem takrat, kadar je ubogega Kristusa zaprosila v molitvi, naj ji podeli kak dar iz bogastva svoje milosti. In vendar je zmisel te legende v e č kakor „z g o l j“ legenda: odkriva nam veliko dušo te svetnice in razodeva ter poudarja njeno ljubezen do odpovedi in zatajevanja same sebe, da bi, v vsem ubožna, postala vsem vse, da bi darovala iz bogastva svoje ljubeče duše, da bi mogla docela podariti samo sebe v dobroti, ki je na uslugo drugim, in v ljubezni, ki deli od svojega.

Elizabeta Turingijska je postala duhovna učenka svetega Frančiška od tiste prve ure, ko je preko Alp prodrlo in dospelo sporočilo, kako Poverello*) v uboštvu veselo in zadovoljno živi, in odkar je to oznanilo skušalo doseči dostop tudi v bogato knežje življenje na gradu Prežigradu (Wartburg). Tedaj je Elizabeta že bila ubožna, siromašna v duhu, zakaj po besedi Svetega Pisma je imela posest, ne da bi jo posedovala. Bila je že polna ljubezni do ubogih in trpečnih in njeno knežje bogastvo ji je bilo za to, da je sočutno delila tistim, ki so mogli samo sprejemati. Cesar jo je učil brat Rodiger, eden izmed prvih Nemcev, ki so na sebi uresničevali Frančiškov vzor, namreč: ljubiti Boga in bližnjega s tem in tako, da človek admira svoji lastni sebičnosti in da drugim daruje in žrtvuje svojo lastno osebo ter jim dobrohotno deli v dar od svoje imovine, to je vedela in po tem je živela Elizabeta že tudi poprej. Toda frančiškanska zamisel je v nji sprostila do najpopolnše resničnosti to, kar je v njej živelo. Frančiškani so bili v Avgsburgu ustanovili svojo nasselbino. Sprva jih na Nemškem ljudje niso cenili in čislali po zaslugi, celo sumničenje jim ni prizaneslo, Elizabeta pa jih je dala poklicati v Eisenach in po smrti svojega soproga je na veliki petek leta 1229 sama vstopila v Tretji Red v kapeli marburške minoritske cerkve. S tem je Elizabeta le zapečatila razpoloženje svoje plemenite duše, čuvstvovanje in mišljenje, ki jo je storilo docela sorodno frančiškanskemu duhu, še preden je kaj vedela o vzoru ubožnosti manjših bratov. Ko ji je brat Burkart odstrigel lase, izročil ji sivo obleko frančiškank ter s spokornim pasom opasal nekdanjo deželno grofinjo, tedaj se je dovršilo le na zunaj to, kar je na znotraj davno živelo v njej: hoja za Kristusom, nasledovanje ubogega Zveličarja, ki ni imel, kamor naj bi položil glavo. Frančišek, najzvestejši učenec ubožnega Mojstra, je postal njen vzornik in vodnik k njemu, kateri je bil označil kot pot svojega nasledovanja in hoje za njim to ozko pot, da kdo vse zapusti. V Umbriji se je sredi razkošnega ter udobnega življenja nekaterih in še večjega siromaštva drugih imelo izpolniti to, kar je v Galileji nekoč bilo dejansko življenje, živa resničnost. Na Nemškem pa je krepkodušna žena, ki se je veselila trpljenja in ki je trpela radostno, imela nazorno pokazati v svojem lastnem življenju, kaj pomeni biti frančiškanski Jezusov učenec, frančiškanska učenka Zveličarjeva: postani ubog, da boš mogel biti bogat, bodi ubožna, da postaneš v Bogu bogata, s tem, da od svojega razdeliš v dar drugim ter jim koristiš in služiš! — Po nauku tega navideznega nasprotja je Elizabeta živela in v takšnem življenju z dejanjem izpričala njegovo opravičenost in njegovo vzvišeno veličino. Da je možno, biti ubog in bogat; da je mogoče, da kdo noče nič imeti in da more vse podariti — to je s svojim bitjem in življenjem do dobra dokazala in pokazala najprva nemška frančiškanka in največja v vseh naslednjih stoletjih. Pokazala je, da sta vera in ljubezen najgloblji stvarnosti in bitnosti, ki jima ni treba, da bi ji kdo „dokazoval“, ki se sami po sebi izkazujeta kot taki v živi resničnosti svoje oživljajoče, ustvarjajoče ter oblikujoče moči. To utegne biti Elizabetin pomen v krščanski življenjski obliki sploh. V naših dneh, ko krščan-

*) „Poverello“ je ital. pomanjševalna beseda iz „povero“ = ubog, ubožen (lat. pauper!), poverello torej ubožček. Sv. Frančišek Asiški si je „gospó Ubožnost“ (ital. = la donna Povertà) izbral za nevesto, v duhovnem zmislu seveda, sebe je rad imenoval ubožčka, deloma iz ponižnosti, deloma zato, da bi s tem pokazal svojo ljubezen do radovoljnega, svetega ubožstva (evangeljski svet!). Zato je „Asiški ubožček“ ali ital. „Poverello“ postalo takorekoč lastno ime in pomeni sv. Frančiškega Asiškega.

skemu bitku ali obstanku vsestransko grozi volja ter težnja, da bi se življenje izoblikovalo v protikrščanskem zmislu, utegne njen zgled potrditi neko besedo, katera je doslutila bistvo krščanskega bitka. To besedo je izrekel mož, kateri je bil sam protikrščanstvu pripravil pot v nekrščanski in protikrščanski čas: „Vzorno življenje obstoji v ljubezni in ponižnosti; obstoji v polnosti srca, ki ne izključuje niti najnižjega človeka; obstoji v tem, da se človek dobesedno docela odpove pravici: to hočem obdržati in ohraniti zase; v tem, da se človek odreče obrambi in zmagi v zmislu osebnega zmagoslavja; vzorno življenje obstoji v veri, da je možno blaženstvo tukaj, na zemlji, kljub stiski in sili, kljub nasprotovanju in kljub smrti; obstoja v spravljenosti v tem, da človek ne pozna jeze in zaničevanja; v tem, da noče prejeti plačila, — pa tudi nikomer kaj dolžen ostati; v tem, da najbolj duševno duhovno človek ostane povsem neodvisen od drugih; v tem, da ponosno živi, kljub temu, da se oklepa ubožnega in drugim služečega življenja.“ (Friderik Nietzsche).

Ako se lastni jaz žrtvuje Bogu, zadobi človek npravno silo in moč, da je njegovo v takšnem žrtvovanju samega sebe docela prečiščeno bitje pripravljeno streči in služiti ter koristiti bratu, zlasti takemu, ki je duhovno in gospodarsko najbolj ubog; vsa takšna moč se je vidno razodela v življenju svete Elizabete, v življenju služeče in drugim koristne ubožnosti. V tem njenem življenju je v času postalo vidno nekaj, kar ima veljavo in vrednost preko vsega zgodovinskega časa, zato pa za vsak zgodovinski položaj: življenjska resničnost krščanske zamisli ali ideje o ubožtvu. To ubožstvo odkriva bogastvo človeškega bitka, čigar vzvišenosti in polni vrednosti se ne samo ne da oporekati, temveč le-to bivanje more v svoji dejansko doživljeni resničnosti tudi pokazati, kaj je človek, ki svoje življenje izgubi v Bogu in zaradi Boga, da najde drugo bogatejšo in bolj izpopolnjeno življenje; — in kaj človek z more, ki je razdal vse, da bi vse dosegel za strežbo in službo v blagor drugemu človeku. Elizabetino ubožno življenje je ena izmed tistih človeških možnosti, ki se uresničijo, če je človek svetnik ali svetnica, človek, ki naveže svoj bitek ali obstoj na svetnika. Toda svetnik ali svetnica je samo tisti človek, v čigar bivanje in bitnost je privrelo nekaj drugega, nekaj več nego človeškega, iz onostranstva vse človeške omejenosti: karitas kot ljubezen božja do človeka, ki se vlije in potopi v človeško dušo, da jo oplodi za višji obstoj ali bitek, iz katerega nato, kot odgovor na tako darujočo se ljubezen božjo, privre človekova ljubezen do Boga, da v vseobsegajoči širini postane ljubezen do bližnjega, ljubezen, ki streže ter služi in pomaga, ljubezen do vseh, ki so vključeni v ljubezni edinega Boga in ki kdajkoli srečajo na svoji življenjski poti to ljubav, ki jo Bog užiga v ljudeh. V vsakem videti brata, ker je otrok ljubečega Očeta, to je možno le iz božje ljubezenske moči same, ki se je v milosti podarila človeku kot dar iz nekega drugega sveta; njegov zakon za Boga ni omejitev samega sebe, temveč je Večnemu sprostitev samega sebe, zakaj osebno božje življenje je ljubezen. Da pride in prodre drugi, božanski svet v ubogo življenje človekovo, na jaz navezano, v tem se odkriva božja resničnost v človekovem bivanju, obenem se pa tudi razodeva, kaj premore človek, kateremu je Bog podaril višjo moč, da zmore kaj takega. Elizabeta Turingijska je zato v svojem — ljubezni posvečenem — ubožnem življenju razodetje človeškega bitja, ki ga je prevzel in nase potegnil Bog ter ga oblagodaril in napolnil s svojo milostjo, dejanska resničnost „človek“, ki pred-

stavlja najvišjo obliko človeškega bitja, v zemeljski zgodovini ljudi. Elizabeta je kot siromašna in v ubožnosti bogata ona svetnica, katere podoba in vzor vedno sveti in sije, dokler je v kaki človeški duši še živ zmisel za življenje iz božjega življenja, ki je ljubezen. Elizabetino življenje kaže, kaj je svet človek, ki najde v Bogu bogastvo svojega bitka in prekipeva v tem, da razdaja od tega svojega bogastva drugim ljudem. Tako bogat pa more biti človek le tedaj, če je postal ubog pred Bogom, da bi ga nato Gospod obogatil z ljubeznijo, ki, potem ko je postala ne-sebična, premaga meje sebičnosti s tem, da žrtvuje svoje bitje in imetje tistim, ki nimajo nič drugega nego pravico in zahtevo, da bi bili ljubljeni.

Da je v takem življenju nekaj nenavadnega, nekaj, kar prekaša vsakdanjo mero človekovega bitja, in da je zato v tem nekaj nerazumljivega vsem tistim, ki poznajo samó tako mero, vse to je Jezus sam izkusil, in moral je izkusiti vsak, ki je postal njegov učenec v nasledovanju in hoji za njim. Frančišek je bil zasmehovan in ljudje so celo izražali dvojbe o njem, če je sploh „normalen“, to je umerjen in pameten človek.

Elizabeta je s Frančiškom vred deležna usode svojega Mojstra. Vsakdanjost drugih ljudi je kalila in zatemnjevala pogled za to, kar na njej ni bilo vsakdanje in prikrojeno po navadni meri — ni se jim zdelo „normalno“. — Normalno „po navadnem pravcu“, „v srednji meri“ — to more itak pomeniti le povprečnost družabno-zgodovinskega človeka v času. In povprečen ni noben pravi ter resnični svetnik, povprečna ni nobena pristna svetnica, ker Bog v njem ali v njej raztrga vezi in meje njegove ali njene vsakdanjosti. Večnega Boga bitje in delovanje v kakem človeku se ne veže na mejo in mero časa in časovnih sodeb. (Konec sledi.)

P. KRIZOSTOM:

Klara in Agneza.

S celo dušo in vsem srcem je hrepenela Klara po tisti blaženi noči, ko se bo smela vpričo Frančiška in njegovih bratov odpovedati vsemu posvetnemu sijaju in se s svetimi obljubami popolnoma okleniti božjega Odrašenika.

Ta blažena noč je prišla.

Že kleči pred oltarjem v cerkvi Svete Marije Angelske. Odložila je svilnato obleko in ves blesteči nakit. Pokriva jo raševinasta obleka; njeno okrasje je volnen pas, ki naj bi jo neprestano opozarjal na zvestobo v pokorščini, čistosti in ubožtvu. Frančišek ji poreže bogate lase in ji položi na glavo pajčolan. Klarina žrtev je tako končana in ustanovljen je po Frančišku red ubogih gospâ, drugi red ali po sv. Klari imenovan red klarisinj.

Frančišek je izročil Klaro v varstvo sestram benediktinkam v samostan Sv. Angela, kamor je prišla kmalu za njo njena rodna sestra Agneza, da tudi ona daruje svojo nežno mladost nebeškemu Ženinu in se mu popolnoma posveti z redovnimi obljubami.

Starši pa seveda z begom svojih dveh hčérâ niso bili prav nič zadovoljni. Že pri Klari niso mogli doseči prav nič ne s prošnjami, ne z grožnjami — vrgli so se zdaj z vso silo na ubogo Agnezo. Kakor divje zveri na krotko jagnje, tako so planili nanjo odposlanci staršev, katerim je bilo ukazano, da morajo privleči deklico s silo domov. Pograbili so jo torej za lase in za noge in jo vlekli zmagoslavno iz samostana. Uboga Agneza je klicala na vse grlo sestro Klaro na pomoč, da jo reši

nasilnežev. Le-ta ji pa seveda ni mogla pomagati drugače, kot z molitvijo, prosič Gospoda, naj podeli sestri duha stanovitosti in telesno moč v tem strašnem trenutku.

Tedaj pa je postalo Agnezino telo naenkrat silno težko in nepremično. Pa naj so počeli roparji karkoli, niti za las niso mogli premakniti svete deklice.

Tedaj pa je postalo Agnezino telo naenkrat nepremično

Njen stric Monaldo, čigar sinu je bila Agneza namenjena za ženo, je planil ves besen proti njej, hoteč jo spodbosti z bodalcem. Toda nesrečnežu je v trenutku okamenela roka in bodalce mu je padlo iz nje.

Osrmočeni so nato odšli ti možje domov, pustivši Agnezo sredi pota.

Klara pa je prihitela k njej in jo je z materinsko nežnostjo odvedla v samostan, kjer sta od tedaj nemoteno služili svojemu nebeškemu ženinu.

Domače vesti.

V frančiškanski cerkvi Marijinega Oznanjenja v Ljubljani sta na praznik sv. Frančiška Asiškega, 4. oktobra t. l. napravila slovesne redovne obljube naša bogoslovca Fr. Kalist Langerholz, rojen dne 23. januarja 1911 v Beljaku na Koroškem. Imenovani je bil stopil v frančiškanski red 12. avgusta 1927 ter je leto pozneje 13. avgusta 1928. napravil neslovesne obljube. Ž njim je delal obljube Fr. Emanuel Brglez, rojen 22. julija 1911 v Slivnici pri Celju. Preoblečen je bil 12. avgusta 1927 ter je leto pozneje, 13. avgusta 1928 napravil neslovesne obljube.

† P. Alfonz Furlan.

Dne 2. oktobra ob tričetrt na dvanajst je umrl pater Alfonz Furlan, ki je s svetniško potrpežljivostjo prenašal cela dva meseca hudo bolezen.

S smrtjo patra Alfonza se je poslovil od nas vzoren redovnik in duhovnik, ki bo ostal v spominu celim rodovom. Blagi pokojnik je bil rojen 25. julija 1856 v Gočah v sončni Vipavi. Tam je dovršil petrazredno ljudsko šolo, v Ljubljani pa je dovršil potem 6 razredov gimnazije, nakar je vstopil v frančiškanski red. Novicijat je napravil 12. septembra 1877 na Trsatu. V Gorici je dovršil nato še 7. in 8. razred gimnazije. Prva dva letnika je študiral v Kostanjevici pri Gorici, druga dva letnika pa v centralnem semenišču v Gorici. V mašnika je bil posvečen 13. novembra 1881. Lani je častitljivi 75 letnik daroval svojo zlato mašo. Pokojnik je polnih 15 let vzgajal

kot magister naraščaj slovenske frančiškanske province. V redu je zavzemal vedno častne funkcije. V Pazinu in pozneje na Brezjah je bil gvardijan, dvakrat pa je bil defintor. V novomeškem samostanu je zavzemal mesto vikarja.

Plodovito je njegovo delo, ki ga je napravil kot pisatelj in zgodovinar. L. 1901. je izdal „Trinajst torokov v čast sv. Antonu“, poslovenil je „Pravo nevesto Kristusovo“, delo sv. Alfonza Liguorija, spisal je zgodovino frančiškanskega samostana in cerkve v Brežicah, zgodovino frančiškanskega samostana in cerkve v Pazinu in zgodovino frančiškanskega samostana v Novem mestu, dalje razpravo o pisateljih frančiškanske kranjsko-hrvatske province in še

mного drugih del. Za svoje tiho, a plodonosno delo je bil nagrajen z redom sv. Save V. reda, na dan svoje zlate maše pa je bil imenovan za duhovnega svetnika.

Blagi pokojnik je bil vedno na svojem mestu: v molitvi, v spovednici, kamor so se k njemu kot duhovnemu očetu zatekali mnogi tolažbe željni, kot znanstvenik zgodovinar, vedno v polnem izpolnjevanju svojega vzvišenega duhovnega poklica, ki si ga je izvolil že kot mladenič. Za pokojnim jih žaluje mnogo, ki so ga v življenju spoštovali, vse pa tolaži zavest, da je blagi p. Alfonz po dolgem življenju — enem samem delavniku — odšel k Stvarniku po plačilo, ki si ga je v tem življenju zaslužil. Njegovi osebnosti, njegovi marljivosti in njegovi pobožnosti homo ohranili trajen spomin, njegovi duši pa bo svetila Večna luč!

† P. Berard Jamar.

Nepričakovano je umrl v frančiškanskem samostanu v Kamniku p. Berard Jamar. Predpoldne 17. oktobra zadet od kapi je 18. oktobra ob pol 4. zjutraj že izdihnil svojo blago dušo. — Pokojni je bil rojen v Ljubljani dne 16. januarja 1867, v frančiškanski red je bil sprejet 13. oktobra 1892, slovesne obljube je naredil 11. oktobra 1896, v mašnika je bil posvečen 22. januarja 1897. Deloval je skoraj po vseh postojankah slovenske frančiškanske pokrajine, največ časa v Brežicah, kjer je bil več časa tudi samostanski predstojnik, voditelj ter vizitator tretjega reda pa tamkaj okrog dvajset let. Predstojnik je bil pri Novi Štifi pri Ribnici na Dolenjskem. Povsod pa, kjer se je mudil, je bil vzgledno natančen redovnik in goreč duhovnik na prižnici in spovednici. Tudi že prileten se ni ustrašil nobenega dela. Bog mu daj večni mir in pokoj!

Nova slovenska frančiškanska Marijina misijonarka.

V indijske misijone je odšla Slovenka frančiškanka Marijina misijonarka sestra Marija de St. Frideswide Fink. Njeno krstno ime je Uršula, rojena v Mali Račni, župnija Kopanj. V red je vstopila v Ljubljani pri znanih belih sestrah v

Gorupovi ulici, novicijati in začasne obljube pa je napravila v redovni hiši sv. Jožefa v Les Chatelts pri St. Briex na Francoskem.

Deček ali deklica?

Pred 25 leti so imeli pri nekem steklarskem mojstru petič krst. Vse botrice so bile vesele in po vsaki čaši kave bolj dobre volje. Le mati se je jokala in po licu se je ena solza vrstila za drugo. Oče pa je bil slabe volje in če se je nasmejaj, se mu je videlo, da se sili. Končno je glasno zagodrnjal: „Treba mi bo cele tovarne za lasne igle mojih deklet in celo življenje se bom moral sam truditi. Če bi bil dobil fanta, bi mi vsaj

pomagal pri delu, tako pa ni zopet nič.“ To je bil vzrok mozeve nevolje in materine žalosti. Možu je bilo s tem življenje zagrenjeno in več časa je posvetil polnim kozarcem v gostilni kakor razbitim šipam v oknih. To je trajalo eno leto in še nekaj več.

Ko so pa slavili krst šestega otroka, tedaj je bilo drugače. Bu je deček, o katerem so že pred krstom vse materine obiskovalke trdile, da je ravno tak kot oče.

Pa kaj se zgodi? Koze so izbruhnile v vasi in pobrale mojstru v kratkem vse štiri starejše hčerke. Ostala mu je le še najmlajša hčerka in „prestolonaslednik“ mojstra v steklarni. Dolgo zaželjeni pa preveč negovani sinček da očetu s pobijanem šip veliko dela, pa malo zaslužka, toliko več pa jeze pri sosedih. Len v šoli, surov do očeta in matere, je fant doraščal in postal popolni nepridiprav. Ušel je očetu, bil kot potepuh večkrat zaprt, dokler ni zašel v francosko tujsko le-

gijo, ter je kot tak v severni Afriki pred kratkim v bolnici umrl. Ljudje pravijo, da je vest o mrtvem sinu povzročila materino smrt. Začela je bolehati in zdaj je že tudi pokopana.

Spčetka zaničevano dekletce je zdaj doraslo in ponosno, da lahko očetu, ki je bil tako nevoljen nad njenim rojstvom, zdaj vsak dan bo streže. Stari steklar pa vsem sosedom pripoveduje o svoji nekdanji jezi in nevolji nad tem otrokom, pripoveduje koliko križev mu je prizadejal njegov edini sin, s solzami v očeh zatrjuje, kako mu je žal, da je ženi povzročil toliko bridkih ur. Ko konča s pripovedovanjem, daje tudi „recept“ zakoncem: Sprejmite dečka ali deklico brez godrnjanja in brez jeze. Tisti otroci, ki ste jih najbolj žalostni, vam bodo nekoč najljubši, in najljubši vam bodo v največjo pokoro. Bog, ki daje otroke, vam bo dal zanje tudi dovolj kruha. Kdor se v tem oziru pregreši, tega nedvomno doleti kazen.

????????? VPRAŠALNI KOTICEK ?????????

1. Kaj je bratovščina pasu sv. Jožefa? — M. K.

Pravzaprav to ni posebna bratovščina in se imenuje pravilno: bratovščina sv. Jožefa. Namen bratovščine je, pospeševati češčenje in posnemanje sv. Jožefa pri sebi in pri drugih, da bi tako postali deležni njegove mogočne zaščite. V doseg tega cilja priporoča bratovščina razne pobožne vaje: kakor n. pr. češčenje sv. Jožefa v mesecu marcu; pobožnost sedmerih nedelj na čast sv. Jožefu. Dalje vsakodnevno molitev sedmerih Čast bodi na čast sv. Jožefu in nošnja posvečenega pasu.

Vendar so te vaje samo svetovane, ne pa morda potrebni pogoji, da je kdo član bratovščine. Če n. pr. kdo ne moli sedmerih Čast bodi ali ne nosi pasu, je vseeno lahko član te bratovščine in dobi njej podeljene odpuste, pač pa zgubi odpustke, ki so podeljeni posebej tistim, ki nosijo n. pr. pas sv. Jožefa.

2. Rad bi molil mali oficij blažene Device Marije, pa mi je spovednik rekel, da prevod nima škofijskega odobrenja. Kaj naj storim? — J. P.

Izšla sta v slovenščini doslej dva prevoda malega oficija blažene Device Marije. Prvi res nima škofijskega odobrenja in bržkone imate ta prevod v rokah. Drugi prevod pa je izšel l. 1925. v tretjeredniškem molitveniku „Življenja pot“, in ima odobrenje škofijskega ordinarijata in redovnega predstojništva.

Vodilo III. reda predpisuje tretjerednikom neduhovnikom, naj molijo vsak dan ali mali oficij blažene Device Marije ali pa dvanajst očenašev, zdravamarij in čast bodi. Zato je vse hvale vredno, da tisti, ki utegnejo, namesto očenašev molijo mali oficij. Lepo razlago malega oficija je spisal P. Salvator Zobec v našem Cvetju v letnikih 1926, 1927 in 1928. Kdor hoče s pridom moliti mali oficij, naj preje bere razlago.

3. Čemu treba toliko misijonov, saj pride vsakdo v nebesa, če brez lastne krivde ni ud katoliške cerkve? — M. J.

Gotovo je, da se n. pr. poganom, ki še niso ničesar slišali v katoliški Cerkvi ali onim krivovercem in pravoslavnim, ki so trdno prepričani, da je njihova cerkev prava, in nimajo priložnosti, da bi spoznali svojo zmoto, ta njihova nevednost ali zmota ne more šteti v greh in dasi ne hodijo po redni poti, katera vodi v življenje, jih more Bog, ki je neskončno usmiljen, po izredni poti privedi do večnega zveličanja. Govori jim po glasu vesti in more jim z dejansko milostjo razsvetljevati um in k dobremu nagibati ter krepiti voljo, da spoznajo in izvršujejo, kar je za izveličanje neobhodno potrebno. Ako odkritosrčno iščejo resnico ter vestno izpolnjujejo božjo voljo, v kolikor jo spoznavajo, so po svojih mislih in željah s katoliško cerkvijo združeni, dasi so po zunanje od nje ločeni.

Akoravno se torej morejo vsi ti zveličati, četudi niso v katoliški cerkvi, vendar je to zanje zelo težko. Zavedati se namreč moramo, da imajo vsi navsezadnje ravno tako človeško naravo, kakor mi, da imajo ravno take strasti in boje kakor mi, in če se že mi težko varujemo greha, kljub temu, da smo dobro poučeni ter imamo na razpolago zakramente in druga sredstva milosti, koliko težje je to poganom. Zavedati se moramo dejstva, da slabi zgledi na človeka slabo vplivajo, da marsikoga zapeljejo v greh, in da pogani žive vedno v sredi takih slabih zgledov in je zato zelo težavno zanje vedno se ustavljati tem slabim vplivom.

Če nam torej ljubezen do bližnjega, ki je med prvimi krščanskimi čednostmi, narekuje, da skrbimo za tiste, ki trpe telesno lakoto in pomanjkanje, nam ta ljubezen toliko bolj narekuje, da jim pomagamo v dušnem oziru ter jim olajšajmo in omogočimo pot do večnega zveličanja. In ta namen imajo katoliški misijoni. Kakor so vsi kristjani dolžni pomagati bližnjemu ne samo v telesnih ampak tudi v dušnih potrebah, tako je vsak kristjan v vesti dolžan po svojih močeh z molitvijo in miloščino pomagati in sodelovati pri misijonskem delu med pogani.

P. KRIZOSTOM:

Praznovanje godu serafinskega očeta v Ljubljani.

Kakor vsako leto, tako smo tudi letos obhajali godovni praznik našega očeta svetega Frančiška z vso slovesnostjo. Na predvečer 3. okt. ob 1/4 na 7 so prikorakali križarji v paradi in s 35 zastavami v cerkev, kjer so se udeležili najprej rožnenske pobožnosti, nato pa slovesnega spomina smrti sv. Frančiška. Vse to se je vršilo pri velikem oltarju, ki je bil bajno razsvetljen in okusno okrašen. Po blagoslovu z relikvijo sv. serafinskega očeta, se je podala vsa mogočna križarska armada pred oltar sv. Frančiška, kjer smo z vsem navdušenjem zapeli tisto prelepo Kimovčevo himno:

„Od istoka do zatona
napolnjuje širni svet
tvojega svetništva krona,
serafinski zlati cvet...“

Zapeli smo še drugo kitico, nakar je imel naš p. voditelj govor, v katerem je prav živo naslikal čudovito Frančiškovo ljubezen do bližnjega, iz katere je vzrastla najčistejša in čudovito lepa ljubezen do Gospoda Jezusa. Kakor vse njegovo bogato življenje, tako je bila tudi Frančiškova smrt izraz njegove serafinske ljubezni. — Po govoru smo molili litanije sv. Frančiška, nakar nam je med petjem križarske himne p. voditelj dal v poljub relikvijo serafinskega svetnika. Vse se je vršilo v najstrožjem redu in brez prerivanja, čeprav je bila udeležba križarjev, njihovih staršev in prijateljev Frančiškove mladine zelo velika. Vsi so se junaško držali in so vztrajali do konca (slovesnost je trajala do 1/2 osmih). Pred odhodom smo se razvrstili preko cerkvene ladje, pokleknili smo in se poslovili od našega ljubljenskega evharističnega Prijatelja z molitvijo sv. očeta Frančiška: „Molimo te, Gospod Jezus Kristus, tukaj in po vseh tvojih cerkvah in te blagoslovljamo, ker si s svojim svetim križem svet odrešil.“

Drugo jutro smo imeli ob pol sedmih pri Frančiškovem oltarju skupno sv. obhajilo.

O našem delu in življenju bom pa poročal prihodnjič.

Glas Sestic sv. Klare iz Maribora.

Z velikim veseljem smo se zbrale Sestrice sv. Klare po počitnicah pri naših sestankih. Toliko novega in zanimivega smo si imele povedati! Največje veselje in najslajša novica za nas vse pa je bila vest, da smo dobile zopet voditelja P. Konstantina, saj smo se čutile po odhodu P. Ladislava tako osamljene. Male Sestrice sv. Klare je obiskal kar pri njihovem prvem sestanku ter nas tako prehitel, da ga nismo mogle sprejeti z vso častjo kot bi bilo na mestu in kar smo tudi hotele storiti. Pa je p. Konstantin preveč skromen, da bi nam zameril. Tudi rad nas bo imel, to nam je kar naprej povedal — samo prišel bo bolj redko, ker ima revež preveč dela. Se bomo morale pač postaviti na lastne noge; patru smo pa vseeno hvaležne. Bog ga živi! — Druga novica je bolj žalostna in je privabila mnogim solze v oči. Izgubile smo dobro s. Osvaldo, ki nam je pomagala na vseh koncih in krajih, kjer je pač bila nevarnost, da se kolo stare. Odpoklicali so jo v Ljubljano. Prav lepo se ji zahvaljujemo za vso njeno požrtvovalnost in si jo želimo kmalu nazaj!

Ker smo izgubile tako znatno moč, so sklenile starejše Sestrice, da bodo v bodoče nastopale same s svojimi referati. Shajale se pa bomo z večjimi vsakih 14 dni in to vsak četrtek od 16.—17. ure. Enkrat na mesec nas obiše p. voditelj, drugič smo pa same. Povedati moram, da sta nas dve že razveselili s svojimi spisi: gdč. Betka Gorič in gdč. Kristina Pipp. Obe sta obdelali snov skrbno in lepo, zato sta želi tudi odkrito priznanje Sestic. Drugič bode gdč. Kristina Pipp obravnavala našega Slomška. Kako se že veselimo! Gotovo bo lepo, kot je bilo zadnjič! Le tako naprej!

Sklenile so tudi, da bodo semintja prišle s svojimi referati na pomoč meni pri sestankih manjših Sestic. Razveseljiva vest bo silno potrebna tedaj, kadar bom v zadregi in bo nevarnost, da se mi pretrga nit. Do sedaj se še niso mogle odločiti, katera mi bo prihitela prva na pomoč. Rada še malo počakam — kadar bodo prišle, so mi dobrodošle. Mlajše iz osnovne šole in meščanske šole imajo svoje sestanke ob sobotah od 15.—16. ure, iz gimnazije ob nedeljah od 9.—10. ure.

Ker je odšlo mnogo Sestic sv. Klare letos iz našega zavoda in le redkokedaj lahko posejajo naše sestanke, smo sklenile, da jim prihitimo z „Žarkom“ na pomoč. Je to listič, ki je namenjen samo Mariborskim Sesticam. Tiskali ali pisali ga bomo, kadar se bo nabralo dosti gradiva. Gradivo zbirajo sestrice same. Do sedaj je sfrčal šele enkrat v svet. Kmalu pa pride druga številka. Tistim, ki se za nas zanimajo, ga bomo tudi poslale, četudi niso v Mariboru.

V nedeljo 9. okt. smo proslavile vse velike in male Sestrice s skupnim sv. obhajilom god našega sv. očeta Frančiška. Četudi je bilo sv. opravilo že ob 7. uri, je prihitelo mnogo Sestic v našo cerkev, ker smo pevavale sv. Frančišku v čast na vse grlo. Nekatero so izostale, njih volja je bila pač slabša kot blazine. Skoda! Zamerimo pa jim ne, ker so bile pozneje pri sv. obhajilu. Dan poprej smo imele paraskopične slike iz življenja sv. Frančiška. P. voditelj je Sesticam vsako sliko prav lepo in zanimivo razložil. Skromna je bila naša prireditev — pa saj je pri nas vse skromno, ker velikega ne zmoremo. Sicer pa je bil sv. Frančišek tudi nad vse skromen in nas bo prav raditega gotovo vesel.

Dne 23. oktobra, predzadnjo nedeljo v oktobru smo priredile v naši dvorani misijonsko slavnost. Sodelovale so sestrice z igro: „Klic božji“ O. J. Baeteman.

Kaj pa Novo mesto?

Kakor povsod v frančiškovem svetu je praznik našega očeta Frančiška tudi v naših vrstah našel najlepši odmev. Na predvečer praznika, ko se obhaja spomin smrti našega sv. očaka, se je po litanijah, pri katerih so križarji asistirali v paradi z dvema praporoma in dvema krasnima kandelabroma (stari umetnini iz baročne dobe), razvil sprevod k oltarju sv. Frančiška. Na čelu poveljnik v predpisani uniformi — praporca — nato med obema kandelabroma križar s prekrasnim reliefom sv. Frančiška, ki ga je izdelal mariborski umetnik-kipar g. Sojč. Sledi četa križarjev in Klaric v uniformah, nato ostali brez uniform in duhovščina. Po običajnem spominu smrti sv. Frančiška je p. gvardijan na slovesen način blagoslovil gori imenovani relief in ga izpostavil ljudstvu v počeščenje.

Drugi dan, na praznik je opravil p. gvardijan ob slovesni asistenci sobratov slovesno sv. mašo, pri kateri so nastopili zopet križarji v popolni paradi s praporoma in kandelabroma, kar se je prav podalo. Mnogo, dasi ne vsi, ker je bilo prezgodaj zlasti za male, jih je tudi pristopilo k mizi Gospodovi in tako so najlepše počastili spomin svojega svetega očeta. Tako smo tudi pri nas prispevali k slavnemu dnevu.

Zelite li vedeti, kako sicer živimo in delamo. Tedensko imamo dvoje sestankov, enega križarji, drugega Klarice. V torek in sredo od 14. do 15. ure. Vrstijo se na štirinajst dni verska in prosvetna predavanja. Samostansko predstojništvo nam je dalo na razpolago lep skioptikon in tako ima fantazija malih Frančiškovih dušic priliko poglobljati se v čudovite zgodbe sv. pisma, poleteti iz kraja v kraj naše lepe domovine, pa se sprehajati ob obali našega morja itd. Pa se tudi naša mladež zanima za vse to. Nazorni pouk se ji pač najbolj prilega. Pri tem pa ne pozabimo, da je naše prvo in zadnje življenje za Jezusa in Marijo ter življenje s Cerkvijo. Zato pristopamo ob prvih petkih skupno k mizi Gospodovi in se radi udeležujemo cerkvenih manifestacij, kakršna je bila na primer nedavno sijajno uspela evharistična slavnost v naši metropoli. Tudi izlete prirejamo. Bili smo junija v Lurdu pri Št. Jerneju, kjer smo opravili pobožnost s sv. mašo in se poklonili Brezmadežni. Lurd so nekateri še pozneje videli ob priliki velikega shoda Marijinih vrtcev. Še marsikaj bi omenili, na primer o naši vnemi za „Lučko“, katero pridno raznašamo (300 izvodov). Pa naj bo dovolj za enkrat. Če bo kaj novega, se bomo pa zopet oglasili.

K. MATKOVIČ:

Kočevska armada.

Frančiškova mladina v Kočevju se je z novim šolskim letom zbrala k novemu delu. Prvo naše dejanje je bilo voščilo očetu za god. Na rožnensko nedeljo smo namreč poklonili sv. Frančišku vsak od nas šopek treh rož. Prva je bila skupno sv. obhajilo, kjer smo se priporočili za blagoslov in varstvo božje med letom. Druga roža je bila asistenca 30 križarjev s svečami in 50 sestic sv. Klare pri slovesni sv. maši ob 10. uri; ob tej priliki smo prosili Jezusa, naj odpusti žalitve, ki mu jih prizadevajo mnogi z nedostojnim obnašanjem v cerkvi. Tretjo rožo smo poklonili popoldne, ko smo po slovesnem vходу v cerkev zmolili sv. rožni venec

in nekaj molitev k Prijatelju otrok za rusko deco ter zapeli še litanije. In sedaj hodimo vsak teden v šolo sv. Frančiška — k sestankom —, da se bomo naučili ljubiti Jezusa po zgledu našega velikega serafinskega očeta.

PAX
ET
BONUM!

MIR
IN VSE
DOBRO!

P. ANGELIK:

Kdor noče na stara leta biti sam sebi in drugim v nadlego, kdor hoče tudi na stara leta, ko ne bo mogel več vršiti svojega poklica, živeti od svojega dela, naj se zavaruje za starost in onemoglost pri zavarovalnem odseku III. reda.

Glavni pogoji za zavarovanje za starost in onemoglost so sledeči:

Kdor se hoče zavarovati:

1. Mora biti ud III. reda ali se zavezati, da vanj stopi tekom petih let;
2. se mora preživljati z lastnim delom in ne sme biti odvisen od dobrote bližnjega;
3. ne sme biti star nad 60 let;
4. mora biti naročen na „Cvetje“ ali se nanj naročiti.

Kdor potrebuje tiskovine za vpis ali želi kakega nadaljnjega pojasnila, se lahko pismeno ali osebno obrne na: „Zavarovalni odsek III. reda v Ljubljani, Marijin trg 4“ ali pa na „Župni urad Marijinega Oznanjenja v Ljubljani.“

Ali je res, da po petih letih še nimam nobene pravice do pokojnine, ampak šele po dovršenem 65. letu življenja?

Čudno se mi zdi, kako more sploh kedo še o tem dvomiti. Saj vendar pravi šesti člen splošnih pogojev zavarovalnega odseka III. reda: „Izplačevanje rent se prične po dovršenem petem letu vplačevanja“. To se pravi: Tisti, ki bi po petih letih zavarovanja in vplačevanja onemogel, ter bi bodisi radi boleznii ali kake nesreče ne mogel več izvrševati svojega poklica, ima pravico do pokojnine, ki mu po tistih petih letih pripada. Jasno je seveda, da tisti, ki so zavarovani in plačujejo premije šest ali deset ali petnajst let, dobe večjo pokojnino kakor tisti, ki je zavarovan samo pet let. Kdor pa je pred nastopom boleznii plačal za pet

let nazaj ima seveda po petih letih pravico, da dobi pokojnino, kakor če bi bil zavarovan že deset let.

Kar se pa tiče dobe 65 let, je pa stvar taka. Sicer smo že to ponovno pojasnili, pa ker je videti, da je nekateri niso razumeli, zato jo še enkrat ponavljamo.

Ako hočemo, da bo zavarovalni odsek čim popolnejši, mora biti naša pokojninska doba čim podobnejša pokojninski dobi v državnih službah. V državnih službah uradniki ali uradnice dobe pravico do pokojnine, ko so dosegli 65. leto starosti, četudi so še zdravi in krepki. Prav tisto hočemo doseči tudi mi. Za sedaj nam to ni mogoče in zato sedaj to še ne velja. Kakor je vsakemu znano, običajno v državni službi dobi vsakdo pravico do pokojnine, kdor ima 35—40 službenih let. Kdor pa preje zbolí ter postane nezmožen za službo, dobi pokojnino preje, samo toliko manjšo, čim manj službenih let ima.

V našem zavarovalnem odseku dobi pravico do popolne pokojnine, tudi če je popolnoma zdrav, vsakdo, ki je zavarovan 30 let. Kdor pa preje zbolí ter postane nezmožen za delo oz. službo, dobi pokojnino preje, samo toliko manjšo, čim manj časa je zavarovan.

V toliko je zavarovalni odsek na boljšem, da pri nas dobi pravico do pokojnine, četudi majhne, kdor je zavarovan vsaj pet let. V državni službi pa zadobi pravico do pokojnine, četudi majhne, šele tisti, ki je bil v državni službi vsaj deset let.

Mi vemo, da je človek, ki je dosegel 65 let starosti običajno že zgaran in potreben počitka. Zato bi radi dosegli, da bi vsakdo, ki je vpisan v zavarovalni odsek, po 65. letu starosti že dobival popolno pokojnino, četudi bi bil drugače še zdrav in močan. Popolno pokojnino pa pri našem odseku dobi le tisti, ki je zavarovan trideset let, ali če je plačal za pet let nazaj, petindvajset let. To se pravi z drugimi besedami, vsak, ki se zavaruje, bi ne smel biti star več kakor 35 let ali če plača za pet let nazaj, več kakor 40 let. Veliko pa jih je pri nas zavarovanih, ki so bili tedaj, ko so se zavarovali, že stari 50 let ali še več. Veliko pa je tudi takih, ki so bili tedaj, ko so se zavarovali, stari komaj 25 ali 30 let. Ko bodo ti zadnji dosegli starost 55 ali 60 let, bodo imeli pravico do popolne pokojnine, četudi bodo še zdravi in krepki, in to bo zanje zelo ugodno.

Starejšim, to je tistim, ki so pri vstopu v zavarovalni odsek bili stari 50 let ali še več, pa ni mogoče čakati popolne pokojnine, ker bi tedaj morali čakati do 75. ali 80. leta, kar seveda ni mogoče. Četudi ne bodo dobili cele pokojnine, bodo dobili pač nekoliko manjšo.

Jasno pa je, da osebam, ki so stare že 45 ali 50 let ali še več, ne moremo prepovedati kar naenkrat, da ne smejo stopiti v zavarovalni odsek, ker niso sami krivi, da preje tega odseka sploh ni bilo. Pač pa bomo skušali to doseči polagoma. Prvo leto smo sprejemali v zavarovalni odsek tudi take, ki so bili stari že nad 60 let, ker so se nam smilili. Bilo jih je zelo majhno število, niti deset ne. Čez eno leto smo določili, da ne bo sprejet v zavarovalni odsek nihče, kdor je že prekoračil 60. leto starosti. Veliko jih je bilo, ki so prišli prepozno, pa smo morali brez izjeme vse odkloniti. Prišel bo čas, ko bomo rekli: Kdor je prekoračil 55 leto starosti, ne more biti sprejet v zavarovalni odsek. In prišel bo

tudi čas, ko bomo rekli: Kdor je prekoračil 50. leto starosti, ne more biti sprejet v zavarovalni odsek. In tako bo stvar šla naprej, dokler ne bo prišlo določilo: Kdor je prekoračil 40. leto starosti, ne more biti sprejet v zavarovalni odsek. In tedaj, ko bo nekaj let v veljavi to zadnje določilo, bomo lahko rekli: Kdor je dosegel 65. leto starosti, ima pravico do popolne pokojnine, četudi je še zdrav in krepak.

* * *

Komurkoli kako vprašanje glede zavarovalnega odseka ni jasno, se lahko brez skrbi obrne na nas in vsakemu bomo drage volje vse pojasnili.

Nove knjige.

Vir nedolžnega veselja. Namenjeno je to delce proslavi ob priliki prvega sv. obhajila. Pa tudi sicer kot čtivo bo nudila ta knjižica veliko blažilnega veselja. Sveti Alojzij, ki ga proslavlja ta knjižica, in sveta Terezika Deteta Jezusa, ki nastopa v tej knjižici, oba mladinska prijatelja sta močna dovolj, mladino varovati sedanjih zablod. Starše in prijatelje mladine prosimo, da jo nabavljajo. Dobra knjiga je otroku res najboljši prijatelj. Knjižica je lepo opremljena in ima dve sliki na umetniškem papirju. Stane 7 Din, Naroča se pri Družbi sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova 1.

Rodriguez P. Alfonz D. J.-Vodenik P. Herman ref. cist., *Vaja v krščanski popolnosti.* II. knjiga, 3 zvezek. Ljubljana 1932. Založil „Glasnik presv. Srca Jezusovega“. Cena Din 10.

Pričujoči zvezek obsega razpravo o žalosti in veselju, o koristi premišljevanja o Kristusovem trpljenju in o sv. obhajilu in o daritvi sv. maše. Vsem, ki se žele poglobiti v duhovno življenje, to delo priporočamo.

Vjenčič Čudotvorne Gospe od Zdravlja. 2 izd. Založila: Uprava svetišča Gospe od Zdravlja, Split-Dobri. Cena Din 3.

Drobna knjižica (103 str.) obsega pobožnost 9 sobot na čast Materi božji, katere spomin obhajamo 21. novembra. Poleg tega dobimo v tem molitveniku še razne druge pobožnosti na čast Materi božji in splošne molitve. Vsem, ki so večči hrvaščine, ta Vjenčič toplo priporočamo.

Klaverjev misijonski koledar za leto 1933. Naroča se pri Družbi sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova 1. Cena 5 Din. — Koledar ima okusno opremo in ročno obliko. Prinaša zanimivosti iz afriških misijonov in kratek pa jedernat življenjepis služabnice božje Marije Terezije Ledochovske z lepimi slikami. Mnogo lepih zgledov kaže, kako apostolska duša rada pomaga vsakemu, ki se ji priporoča, ona, ki je že bivala v naši Ljubljani in imela misijonska predavanja po naših društvih. Vsem prijateljem misijonov in častilcem služabnice božje Marije Terezije ga toplo priporočamo.

Misijonski koledarček za mladino 1933. Prinaša ljubke povestice in slike. Veselje in radost ne samo mladim, ampak tudi odraslim.

Starši in vzgojitelji, naročajte ga v množini, pri 10 izv. eden povrh. Cena 3 Din. Naroča se pri Družbi sv. Petra Klaverja, Ljubljana Metelkova 1.

Paul Keller-Marija Kmetova, *Cvet naše vasi*. Povest. Ljubljana 1932. Založila Jugoslovanska knjigarna. Cena vez. Din 42, broš. Din 32.

Povest je zgodba o izrednem kmetiškem dekletu, Mini Boštjanovi, katero vaški učitelj nekoč radi njenih velikih in izrednih vrlin imenuje „cvet naše vasi“. Povest nam prikazuje tega dekleta, kako se bori in kako zmaguje sredi trdih življenjskih bojev, ki so prišli nad njo in nad njeno družino. Po materi, vdovi pijanca, za katero je postalo vodstvo hiše in družine že kar pretežko breme, prevzame ona „vajeti hiše in družine v svoje roke.“ Lojze, njen brat in najstarejši sin, je izgubljenec, lenuh, pijanec, tat in nazadnje božjeropnik, mlajša Bernard in Tone sta pa še potrebna vzgoje. Rešiti dom pred Lojzetom in rešiti za dom in za življenje oba mlajša brata, to je naloga njenega življenja. Pri tem kaže pisatelj predvsem na njen plemeniti, redki značaj, ki ga podpira njena globoka vernost. Knjigo toplo priporočamo.

Razno.

Zahvala za molitev:

I. Č. se zahvaljuje sv. Antonu za srečno najdene izgubljene stvari. — Letnik Marija od Sv. Trojice se prisrčno zahvaljuje Materi božji sv. Frančišku Asiškemu in sv. Antonu Padovanskemu za uslišanje v važni sodni zadevi, za pomoč v veliki dušni stiski in zopetno pridobitev izgubljene stvari. — I. Č. se zahvaljuje sv. Mali Cvetki in s. Mariji Celinii za uslišanje dolgoletne prošnje.

Darovi.

Za frančiškanske misijone:

Iz Maribora: Koser Jožefa Din 20; Kocbek Kristina Din 10; Kitak Lucija in Frančiška Din 10; Rebernik Eva, Gorjup Terezija, Kodrič Jožefa Din 20; Ekart Marija Din 10; Müller Marija Din 30; Šaperl Frančiška Din 20; Planinškovi Din 100; neimenovana Din 100; več neimenovanih Din 290; Logar Marija iz Novega mesta po P. Salvatorju za paganskega otroka z imenom Marija Din 50; neimenovana Din 15; neimenovan po Fr. Mariju Din 10; neimenovan po Fr. Mariju Din 20; neimenovana Din 10; neimenovana Din 10; neimenovana po Fr. Petru Din 10; Jaklič Ivan Din 10; Iz Kamnika: III, redna skupščina Din 150; neimenovana Din 10; neimenovana po Fr. Petru Din 5; neimenovana po P. Romanu za krst dveh kitajskih otrok na ime Jožef in Marija Din 100.

Znamke in stanijol:

Lepo se zahvaljujemo šolarjem iz Brega pri Ptujju, ki so nam poslali po svojem g. katehetu znamke in stanijol za frančiškanske misijone.